SLOVO PRAVDY

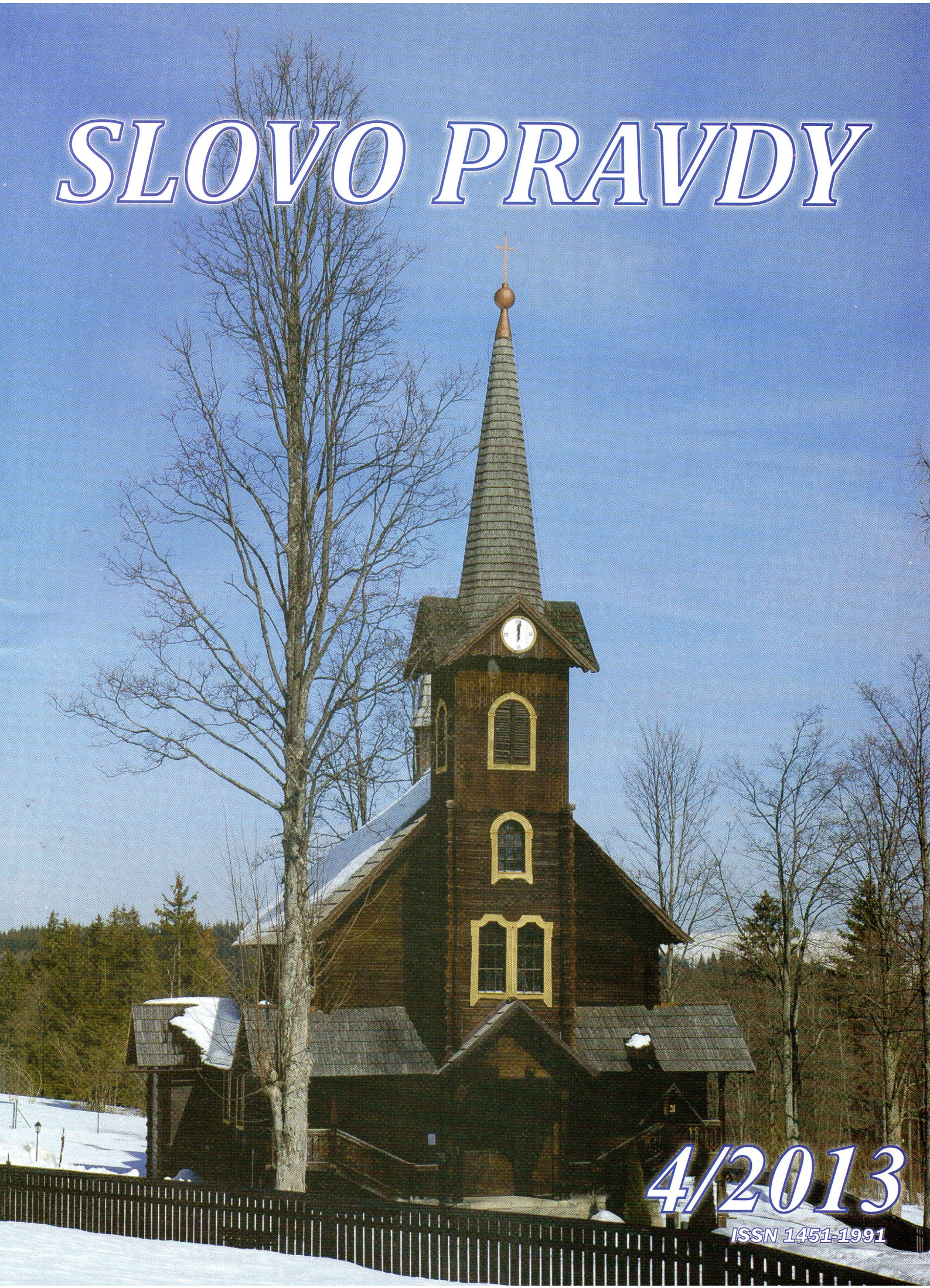

4/2013

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia" (Ef. 1:13)

Číslo 4/2013 Ročník XII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

Keď nastanú pochybnosti a strachy 2

Kázanie ukrižovaného a o krvi 3

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (39) 4

Cesta dokonalého človeka (5) 7

Symboly v Novom zákone (1) 9

Žalm 72 11

Veľké úrady, ktoré On zastáva (2) 14

Levitské obete (2) 16

Zlato v stánku (1) 18

Ale Boží základ stojí 19

Kristus po pravici (2) 20

Truhla a jej pomenovania – názvy (5) 22

Nadčasová pravda pre mladých veriacich 23

Títo traja muži 24

Dobré zvesti z neba 25

Keď nastanú pochybnosti a strachy

John Grant

Jedna z mnohých právd, ktorej sa znovuzrodený veriaci naučí je, že keď je spasenie raz dosiahnuté, nemôže sa stratiť. Také slová z úst Spasiteľa sa nachádzajú v Evanjeliu Jána, keď hovorí o Jeho vlastných: „A ja im dávam večný život, a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“ (Jána 10:28) Pavel pridáva k tomu, keď píše: „Takže ak je niekto v Kristovi , je novým stvorením; drievne pominulo, hľa všetko je nové.“ (2.Kor. 5:17) Vo chvíli spasenia sa deje veľká zmena v srdci a v živote nových veriacich. No prídu časy, keď sa nepriateľ snaží uviesť pochybnosť do ich sŕdc a spôsobuje bezradnosť a úzkosť.

Aká je odpoveď, keď nastanú pochybnosti a strachy? Ján sa venuje tomuto predmetu vo svojom prvom liste. Poskytuje čitateľovi určitý počet jednoduchých skúšok. Bezohľadu na to, čo si môžeme spočiatku myslieť, žiadna z nich nie je veľmi náročná alebo komplikovaná. Je naozaj povzbudzujúce vedieť, že Písmo pojednáva o tomto probléme, učí, že čitateľ nie je sám, keď do mysle vnikne oblak pochybnosti.

1. Všimnite si skúšku poslušnosti, ktorá znie: „A po tom známe, že sme ho poznali, keď zachovávame jeho prikázania.“ (2:3) Učíme sa viac a viac jasne pozorovať, že Ho poznáme, skrze rastúcu žiadosť byť poslušný Jeho Slovu. Taká žiadosť potvrdzuje, že patríme Jemu. Neveriaci toto nezažívajú. Môžu mať nejaký pocit z robenia zla, ale nie pocit neúspechu a potreby po pokání, čo cíti veriaci, ktorý neposlúchol Písmo.

2. Jestvuje skúška náklonnosti: „Nemilujte sveta … Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej.“ (2:15) Kde leží naša náklonnosť? Ak ešte stále máme hlbokú, trvalú lásku pre svet, ktorá nás vťahuje do neho a spôsobuje, že sa tam cítime ako doma a uvoľnení v jeho spoločnosti, je pochybnosť o skutočnosti nášho obrátenia. Veriaci môže prestúpiť a ocitnúť sa v prostredí sveta a jeho záľuby, ale v srdci sa nachádza hlboko zakorenené poznanie, že tam, kde sa nachádza, je zlé. Otec, ktorý miluje svojich vlastných, bude jednať s blúdiacim.

3. Nachádzame skúšku rodinných citov: „My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov.“ (3:14) Ján privádza do pozornosti svojich čitateľov skutočnosť, že svet má postoj ku veriacim, ktorý môže narásť až po „nenávisť“. (3:13) Starozákonný príklad tejto pravdy je Kain, ktorý zabil svojho brata Ábela. (3:12; 1.Moj. 4:4–8) Naopak, veriaci majú mať rodinné spojenie jeden s druhým. Raz som počul nespaseného muža, ktorý strávil celý deň v prítomnosti viacerých veriacich ľudí, ako povedal. „Toto nie sú moji ľudia.“ Jeho ľudia, jeho rodina boli vo svete.

4. Čítame o skúške životných bojov: „Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom.“ (5:4) Prvý zážitok víťazstva je vtedy, keď sa niekto stane veriacim. Zloženie svojej viery v Pána Ježiša je víťazstvo nad svetom, porážka nepriateľa. No, sú aj iné boje, ktoré treba vyhrať. Svet nás neprestajne volá, pozýva nás a občas sa snaží omámiť nás svojimi „príťažlivosťami“, jeho rozumovaním a svojimi filozofiami. Veriaci sa nemusí báť. Ten, ktorý je s nami, je väčší ako ten, ktorý je proti nám.

5. Naša pozornosť je zaujatá prehlásením: „Vieme, že nikto, kto sa narodil z Boha, nehreší.“ (5:18) Tu máme skúšku životného vzoru. Veriaci zhrešia a vyznávajú svoje hriechy. No, hriech nie je pretrvávajúci stav ich životov, lebo kto je narodený z Boha, taký sa nezapletá trvale do hriechu. Hriech je výnimka, nie trvalá prax. To je sila slov „nehreší.“

Keď sa rodia pochybnosti o spasení, obráťte sa do 1.Jánovho listu. Odpoveď nie je dlhá, ani komplikovaná alebo ťažká pre pochopenie. Tieto časti Písma môže porozumieť každý veriaci. Privlastnite si ich a vyjdite z tmavých tieňov pochybnosti späť do dôvery, ktorú Písmo obnovuje.

Kázanie ukrižovaného a o krvi

A. Borland

Stredobod nášho kázania evanjelia má byť „ukrižovaný Kristus“. To je apoštolský dôraz zvesti, lebo najväčší kazateľ sveta vyhlásil, že to bolo jeho usúdenie nevedieť nič iné medzi ľuďmi „krome Ježiša Krista, a to toho ukrižovaného“. (1.Kor. 2:2) V našom pokolení je naliehavá potreba pozitívneho učenia v spojení s hodnotou Kristovej smrti. Postoj prirodzeného človeka k srdcu zvesti evanjelia sa nikdy nelíši. Vo dňoch Pavla kázanie kríža bolo pre Grékov bláznovstvom; v našich dňoch pokrokový mysliteľ, moderná myseľ, nesúdia inak. Vo dňoch Pavla slovo kríža bolo pre Židov kameňom úrazu; v našich dňoch náboženský stúpenec, samospravodlivý ritualista, považuje starú pravdu bez hodnoty pre seba. Preto sa moderná kazateľnica vo veľkej miere vyhýba spomenúť krv, iba ak sa o nej vyjadrí pohŕdavo.

Prečo máme zdôrazňovať Kristovu krv? Práve na podklade krvi sa Kristus nachádza po pravici Boha, lebo list Židom hovorí, „ale svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynajdúc večné vykúpenie.“ (9:12) Kristova krv čistí hriech a nič nevzbudzuje také nepriateľstvo satana ako opakované pripomínanie hodnoty Kristovej obeti. Ukrytím sa pod krv (zásluhy smrti) Krista, bude hriešnik spasený od prichádzajúceho Božieho hnevu, práve tak ako Izraelita v Egypte bol ukrytý pred rozsudkom smrti, keď na zem prišla posledná rana. Krvou je zaobstarané nebo. Ako často sa uvádza v Zjavení Jána charakter baránka nášho Pána. Baránok je slávou mesta; sláva Boha je zjavená v nebi (a na obnovenej zemi) na pamiatku obetnej črty smrti Krista. Ale čo viac, zanedbanie tej krvi je spečatenie odsúdenia. Aké vážne! Aká zodpovednosť leží na každom jednom, ktorý káže evanjelium, aby ho predkladal tak, aby nebola žiadna pochybnosť v mysli poslucháča v spojení so strašnou vážnosťou znevážení Kristovho diela ako Spasiteľa! Keď kážeme, plesajme v Kristovi a to v tom ukrižovanom.

Okrem toho sme vyzývaní „kázať slovo“. (2.Tim. 4:2) Boh si nezvolil len poslať Svojho Syna za mužov a ženy a naše spasenie. On si zvolil aj slová, ktorými sa majú vyjadriť význam a termíny zvesti. Čím bližšie môže kazateľ prilnúť k slovám Biblie a myšlienkam, tým lepšie, lebo vdýchnuté Božie Slovo poskytuje svetlo. Božie Slovo je ako kladivo, ktoré rozráža skalu protivenstva a ľahostajnosti. (Jer. 23:29) Ono je ohňom, ktorý páli svedomia, topí chlad srdca a rozohrieva lásku ku Kristovi. Ako zrkadlo ono zjavuje hriešnosť človeka a odzrkadľuje jedinečnú slávu Krista. (Jak. 1:23) Ako semeno vyjadruje zvesť života (Mat. 13:19), ako mlieko povzbudzuje vzrast v duši, ktorá uverila do večného života. Povinnosťou kazateľa je povzbudiť chuť mladých obrátených, „aby boli žiadostiví mlieka bezo lsti, Božieho Slova, aby ním rástli na spasenie.“ (1.Pet. 2:2) To hore uvedené a ešte oveľa viac je Slovo, aby nebolo dosť opakovať, že Kristov služobník musí „kázať slovo“.

„A nieto v nikom inom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skutky 4:12)

Moderní ľudia sa vyhýbajú Kristovým ultimatívnym tvrdeniam. Hovoriť, že jestvuje len jedna cesta pre spasenie, sa im zdá netolerantné. Ale predsa Spasiteľ, v ktorom jedinom je možné nájsť večný život, sa všetkým ponúka zdarma. Len viera v Krista vyslobodí z hriechu a z večného odsúdenia do ohnivého jazera, čo si my všetci zasluhujeme. Biblia končí s týmto významným povolaním: *„Prijdi! A ten, kto počuje, nech povie: Prijdi! A kto žízni, nech príjde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo.“* (Zjav. 22:17)

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (39)

John Riddle, Cheshunt

„VŠETKY POŽEHNANIA“

(Prečítajte si kapitolu 28:1–14)

Ako sme už povedali, kapitoly 27 a 28 nadväzujú na kapitoly 12 až 26 a hovoria o dôsledkoch poslušnosti a neposlušnosti. Tiež pripravujú cestu pre kapitoly 29 a 30, kde sa celé učenie počnúc od 4. kapitoly predkladá v tvare zmluvy. C. H. Mackintosh pozorne rozlišuje medzi kapitolami 27 a 28: „Kapitola 27 je … morálna a osobná; kapitola 28 je výkonná a národná.“ Pohľad na tieto dve kapitoly potvrdzuje jeho poznámku. Napríklad: V kapitole 27 čítame: „Zlorečený bude … zlorečený bude…“ (v.15–26), kým kapitola 28 začína vo verši 1: „A stane sa, ak budeš naozaj počúvať na hlas Hospodina, svojho Boha, aby si ostríhal a činil všetky jeho prikázania, ktoré ti ja prikazujem dnes, že ťa vyvýši Hospodin, tvoj Boh, nad všetky národy zeme.“ Obidve kapitoly spolu zdôrazňujú najdôležitejšie poučenie: Uprav jednotlivca a budeš mať celý národ v poriadku. Dobré duchovné zdravie (3.Jána 2) by malo byť prioritou pre všetkých veriacich, pre seba a pre dobro svojho zhromaždenia.

Kapitola je jasne rozdelená na dve časti:

1) „Všetky tieto požehnania“ (v.1–14)

2) „Všetky tieto kliatby“ (v.15–68)

Izraelovu poslušnosť bude nasledovať prvý z dvojice dôsledkov a ich neposlušnosť bude mať za následok to druhé. Celkové poučenie kapitoly je zrejmé!

1) „VŠETKY TIETO POŽEHNANIA“ (v.1–14)

Požehnania opísané v týchto veršoch spočívajú na jednoduchej poslušnosti. „**Ak** budeš naozaj počúvať … všetky tieto požehnania prijdu na teba a dostihnú ťa…“ (v.1–2). Mali by sme si všimnúť, že Mojžiš vraví naozaj **počúvať**, čo nám pripomína Pánovo učenie: „Vidzte, čo čujete.“ (Mar. 4:24); „Tedy hľaďte, ako čujete.“ (Luk. 8:18) Všimnime si tiež, že oni mali **„ostríhať“** a **„činiť“**, čo nám pripomína list Jakuba 1:22. Požehnania nie sú jediné veci, ktoré „dostihujú“ ľudí. (v.2) (viď 15:45; porovnaj Zach. 1:6)

V štúdiu požehnaní sa zameriame na výraz „Hospodin, tvoj Boh učiní“ (v.1) a opakujúci sa výraz „Hospodin učiní“ (v.8,9,11,12,13). Vzhľadom k tomu, že „všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie“ (Rim. 15:4), môžeme sa pozerať na tieto „požehnania“ ako na obrazy Božích „požehnaní“, ktoré patria Božiemu ľudu dnes, a keďže kapitola pojednáva o Izraelovi celonárodne, môžeme aplikovať poučenia z textu najmä na zborový život.

a) „… že ťa vyvýši Hospodin, tvoj Boh, nad všetky národy zeme.“ (v.1–6)

Dávid hovorí: „A kto je ako tvoj ľud, ako Izrael, jediný to národ na zemi…?“ (2.Sam. 7:23) Izrael mal mať, a bude mať v budúcnosti výsostné postavenie vo svete. Vzhľadom k tomu, že miestne zbory by sa nemali odchyľovať „od oznamovania celej rady Božej“ (Skut. 20:27), je veľmi nepravdepodobné, že budú vyvyšované v spoločnosti. Na druhej strane, „prostí alebo neveriaci“, by mali byť v zhromaždení usvedčení a povedať: „skutočne je Boh medzi vami“. (1.Kor. 14:25) Novozákonný vzor pre zhromažďovanie sa nemôže vylepšovať alebo upravovať. Je Bohom daný. Nemusí sa násilne vťahovať do 21. storočia. Je preto veľmi dôležité, aby sme ho odporúčali bohabojným životom. Duchovný život týchto ľudí je ilustrovaný vo veršoch, ktoré nasledujú:

i) „Požehnaný budeš v meste, a požehnaný budeš na poli.“ (v.3) V spojení s Izraelom nesmieme zabúdať na doslovný význam, ale pamätajme tiež, že „Požehnaný Boh a Otec našeho Pána Ježiša Krista nás požehnal každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach, v Kristo-

vi.“ (Ef. 1:3) C.A.Coates k tomu hovorí: „Požehnanie v meste má typický vzťah k nášmu potešeniu, ktoré máme ako *spoluobčania svätých* zo spolupatričnosti a spoločných záujmov. Keď chodíme Duchom v poslušnosti, náš vzťah k našim spoluobčanom bude radostný“. Coates podotýka, že Ef. 2:19–22 hovorí o tom, čo on nazýva ako „náš mestský vzťah“ a pokračuje: „Potom z mesta ideme do poľa … Pole je miesto práce … kde roľník očakáva vzácne ovocie zeme a pritom trpezlivo očakáva, kým príde z nebies včasný a pozdný dážď.“ (Jak. 5:7) Až po namáhavej práci dostáva roľník z úrody. (2.Tim. 2:6) Nesmieme sa prestať modliť, aby sme ako zbory boli „požehnaní v meste a … na poli“, a to znamená, že musíme „pozorne počúvať … zachovávať … a konať Jeho prikázania…“.

ii) „Požehnaný bude plod tvojho života, plod tvojej zeme i plod tvojho hoväda, mladé tvojho rožného statku i matky tvojho drobného stáda.“ (v.4) Poslušnosť vedie k plodnosti. (Kol. 1:9–10) Jednoznačne. Izraelova poslušnosť Božiemu Slovu prinesie očakávané božské požehnania v rodine, poľnohospodárstve a chove zvierat. Okrem nejakých špecifických ponaučení (kde sa musíme chrániť pred vymyslenými aplikáciami), toto slovo možno len jednoducho zdôrazňuje, že žiadna časť národného života by nemala byť vyradená z požehnania. No, iste nie je nereálne povedať, že každý zbor by sa mal modliť spolu s Ráchel: „Daj mi synov, lebo ak nedáš, zomriem.“ (1.Moj. 30:1) Tiež by sme si mali všimnúť, že Pavel si požičiava slová z poľnohospodárstva, keď vraví zboru v Korinte: „Božou roľou ste“– zorané pole. (1.Kor. 3:9) V skutočnosti, miestne zhromaždenie by sa malo podobať v donášaní „ovocia Ducha“ (Gal. 5:22) vinici. Odkazy na dobytok, kravy, ovce nám pripomínajú zvieratá vedené k obeti. Je veľkým požehnaním byť plodným v tejto oblasti! Obnovený Izrael povie: „Za pokojné obeti budeme obetovať juncov, svoje rty“ (Hoz. 14:2), a to je citované v Židom 13:15: „Tedy skrze neho obetujme vždycky Bohu obeť chvály, to jest ovocie rtov, vyznávajúcich jeho meno.“

Poslušnosť vedie k plodnosti. Je veľkým požehnaním byť plodným v tejto oblasti!

iii) „Požehnaný bude tvoj koš a tvoja zásoba, tvoje koryto na cesto.“ (v.5) „Kôš“ a „koryto na cesto“ predstavujú dve fázy zabezpečenia potravy. Prvý hovorí o zhromažďovaní obilia a druhý o spôsobe, akým sa spracováva na chlieb. Vzhľadom k tomu, že tieto verše opisujú národné (spoločné) požehnanie, môžeme povedať, že ďalší rys „požehnaného“ zhromaždenia je zabezpečenie pokrmu pre Pánov ľud ľuďmi, ktorí čerstvo naplnili košíky čítaním Písma a umiestnili ovocie svojej práce do koryta na cesto uvažovania a prípravy, aby sa mohlo „stať požívateľné vo vhodnej forme pre rozumné prijatie“.

iv) „Požehnaný budeš, keď budeš vchádzať a požehnaný budeš, keď budeš vychádzať.“ (v.6) Všeobecne povedané, toto sa zrejme vzťahuje na celý život. V Žalme 121:8 je poradie opačné. Presnejšie povedané, pripomína nám to, že v klaňaní majú veriaci „smelosť do vchodu do svätyne v krvi Ježišovej“ (Žid. 10:19) a že v službe dbajú na Jeho rozkaz: „Preto iďte a učte (robiac učeníkov) vo všetkých národoch…“ (Mat. 28:19).

Verše, ktoré nasledujú zobrazujú zmenu v dôraze. Doteraz boli zdôrazňované samé požehnania. Slovo „požehnaný“ sa vyskytuje šesťkrát vo veršoch 3–6. Ale vo veršoch 7–14 je kladený dôraz na božský prameň požehnania. Preto, ako sme si už všimli, opakuje sa výraz: „Hospodin to dá…“. Sme plne závislí na Pánovi kvôli požehnaniu a pomoci.

b) „Hospodin to dá, že tvoji nepriatelia … budú porazení pred tebou.“ (v.7)

Toto je presne to, čo sa stalo, keď bol Boží ľud poslušný Jemu a „počúval“ na Jeho hlas. (v.2) Ich nepriatelia boli „zničení“, keď si podmaňovali zem. Čítajte knihu Jozuu. Ale všimnime si, že sa veci uberali zlým smerom, keď neposlúchali na Božie Slovo (kap. 7). Ich nepriatelia boli „porazení“, keď im hrozil útok. Pozrite si len 2.Par. 20. Všetci sme si veľmi dobre vedomí, že nepriatelia „povstávajú“ proti nám v zborovom živote. Jakob hovorí o nich nasledovne: „Zkadiaľ pochádzajú

vojny a odkiaľ boje medzi vami? Či nie ztadiaľto: z vašich rozkoší, ktoré vojujú vo vašich údoch?" (Jak. 4:1) „Nepriatelia" ako – rozdelenia a hádky – budú „porazení", keď veriaci usilovne „počúvajú na Pánov hlas", a „skrze lásku slúžia navzájom jedni druhým" (Gal. 5:13). „Oblečení súc do pokory" (1.Pet. 5:5), a „v pokore majúc jedni druhých za vyšších od seba." (Fil. 2:3)

c) „Hospodin prikáže svojmu požehnaniu, aby bolo s tebou v tvojich zásobárňach." (v.8)

Slovo „zásobáreň" sa môže preložiť ako „stodola" alebo „sýpka". Slovo sa nachádza len tu a v Príslovi 3:10. Ak „kôš" hovorí o čerstvo nazberanom pokrme, tak zásobáreň hovorí o nazhromaždenom pokrme, čo nám pripomína, že zbor má úžitok z dobre zásobených myslí. Toto môže byť ilustrované z listu Efežanom 6:17, kde slová: „Vezmite … meč Ducha, ktorým je slovo Božie" sa nevzťahujú na celú Bibliu ako takú, ale na ojedinelé Písma, ktoré nám Duch pripomenie, aby sme ich použili v čase potreby, čomu predchádza pravidelné zásobovanie mysle Písmom.

d) „Hospodin si ťa postaví za svätý ľud." (v.9–10)

V tomto bode Mojžiš pripomína ľudu, že splnenie Božieho zasľúbenia („Hospodin si ťa postaví … ako prisahal", čo má spojenie s 2.Moj. 19:5–6) záležalo na ich poslušnosti („keď budeš ostríhať prikázania Hospodina, svojho Boha, a budeš chodiť po jeho cestách"). Musíme si všimnúť spôsob, akým má mať „svätý ľud" jasné svedectvo na svete: „A uvidia všetky národy zeme, že meno Hospodinovo je vzývané nad tebou, a budú sa ťa báť". Hovorí sa, že svet pokročil a kresťanská zvesť sa musí prispôsobiť zmeneným okolnostiam. Je preto nápadné, že sa tu, ako aj všade v Písme nehovorí o Božom ľude, že „sa má pripodobňovať tomuto svetu" (Rim. 12:2) alebo prispôsobovať, ale má chodiť „ako deti svetla" (Efež. 5:8). Svet má v nás a v našich životoch vidieť Boží charakter (1.Pet. 1:15–16). Ľudia sa nás v bežnom slova zmysle asi nebudú „báť", ale mali by sme si aspoň získať ich rešpekt svätým spôsobom života. Národy sa budú iste „báť a triasť", keď budú počuť o všetkom tom, čo Boh učinil pre Svoj ľud v Tisícročnom kráľovstve (Jer. 33:9).

e) „A Hospodin učiní, že budeš mať hojnosť dobrého." (v.11)

Inak povedané: „A Hospodin učiní, že budeš mať hojnosť dobrého, plodu svojho života … hoviad … pôdy…" (porovnaj verš 4), ale ako sme už poznamenali, tu je dôraz položený na **prameň** týchto požehnaní. Dávid to plne poznával, keď volá k Bohu o vyslobodenie tak, aby „boli naši synovia ako rastúce štepy podarené vo svojej mladosti; naše dcéry ako uholné stĺpy, krásne, tesané, vzoru chrámu; aby naše komory boli plné …naše stádo, aby rodilo na tisíce … Naše voly nech sú naložené." (Žalm 144:12–14) Nie div, že Izraelovi bolo povedané: „Ale budeš pamätať na Hospodina, svojho Boha, lebo On je ten, ktorý ti **dáva silu**, aby si nadobudol bohatstva" (5. Moj. 8:18). Pokrok a prosperita v každej oblasti zaleží úplne na Božom požehnaní, a duchovná oblasť nie je výnimkou. Slovami Pavla: „Ja som sadil, Apollo zalieval; ale Boh dal vzrast…" (1.Kor. 3:6–7). To nás neoslobodzuje od práce o nič viac ako neoslobodzuje roľníka od práce: „Ten, kto obrába svoju zem, nasýti sa chleba; ale ten, kto nasleduje zaháľačov, nasýti sa chudoby" (Prísl. 28:19).

f) „Hospodin ti otvorí svoj výborný poklad." (v.12)

Dážď a rosa sú dôkazom božskej priazne, a ich nedostatok je dôkazom božskej nepriazne. Veľmi jasne: usilovné načúvanie, zachovávanie a činenie „všetkých Jeho nariadení" prinesie radosť zo zakúšania Božej priazne: „Hospodin ti otvorí svoj výborný poklad, nebesia dávajúc tvojej zemi dážď svojím časom, a žehnajúc každému dielu tvojich rúk." Porovnaj Žalm 65:11–13 s jeho jasnými poznámkami o daždi: „Korunuješ rok svojou dobrotivosťou; a tvoje šľapaje **kropia tukom**. Kropia pastviská na pustinách…" Hospodinove požehnania týmto spôsobom postavia Boží ľud do pozície pomáhajúcich iným: „takže budeš požičiavať mnohým národom, a ty si nebudeš požičiavať od nikoho." Ich veľmi úspešná

ekonomika im umožní poskytnúť medzinárodné bankové a finančné služby! Poučenie je jasné: ak my máme pomáhať iným, najprv sami musíme zažívať potešenie z „výborného pokladu“ Božej priazne.

g) „A Hospodin ťa dá za hlavu, a nie za chvost.“ (v.13)

Toto nadväzuje na myšlienku vládnutia. No opäť nesmieme prehliadať doslovný význam pre národ. Kraľovanie Šalamúna svedčilo o nadvláde národa, ale aj to bude bezvýznamné, keď „väčší ako Šalamún“ bude „panovať od mora po more, a od rieky až po konce zeme“. (Žalm 72:8) Ale duchovná vláda nad svetom je úplné odlišná. V skutočnosti to ani nie je vôbec vládnutie: „Toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera“ (1.Jána 5:4). „A oni (mučeníci z Veľkého súženia) zvíťazili nad ním pre krv Baránkovu, a pre slovo svojho svedoctva a nemilovali svoje duše až po smrť“ (Zjav. 12:11).

Oddiel končí tak, ako aj začína: „Všetky tieto požehnania“ sú závislé na „počúvaní prikázaní Hospodina, tvojho Boha, … aby si ich ostríhal a činil ich“. Mojžiš pokračuje: „A neodchýliš sa od niktorých slov, ktoré vám ja prikazujem dnes, ani napravo ani naľavo odíduc za inými bohy, aby si im slúžil.“ (v.13–14) Božie požehnanie ešte stále spočíva na poslušnosti. Nič sa v princípe nezmenilo. „Hľa, poslúchať je lepšie, ako obetovať.“ (1. Sam. 15:22)

Cesta dokonalého človeka (5)

Jim Flanigan

BETSAIDA

Názov Betsaida sa v evanjeliách nachádza sedemkrát. Nie je celkom jasné, či jestvovali dve Betsaidy, alebo len jedna. Zdá sa, že kompromis by bol, že bola len jedna Betsaida, ale že mestom tiekla rieka Jordán a jej východný a západný breh sa dotýkal miest, kde sa rieka vlieva do Galilejského mora na jeho severnom pobreží. Podobne dnes jestvujú dva Jeruzalemy – Staré mesto a Nové – ale len jeden Jeruzalem. Jestvujú aj dva Nazarety – starý Nazaret a Nazaret Illit – ale len jeden Nazaret.

Smithov Biblický Slovník vraví: *„V skutočnosti existuje len jedna Betsaida, ktorá je známa na mnohých mapách ako Betsaida Julias. Skutočnosť je, že Betsaida bola osada na oboch brehoch rieky Jordán, kde sa vlieva do Galilejského mora zo severnej strany, takže západná časť osady bola v Galileji a východná časť v Gaulonitis (v časti pod správou tetrarcha Filipa), ktorý ju pomenoval Betsaida Julias podľa mena Júlie, dcéry rímskeho imperátora Tiberiusa Cézara. Na rovine Butaiha, 2–3 kilometre na východ bol nakŕmený zástup 5000 ľudí. Západná časť mesta zostala malou osadou.“* Tento spor nás teraz nemusí trápiť a v našom rozjímaní budeme jednať, ako keby bola len jedna Betsaida.

Ale pre tých, ktorí sú ochotní venovať sa tejto otázke, by bolo užitočné uviesť úplné poznámky Dr. W. M. Thompsona, uznávaného autora o veciach vzťahujúcich sa na zem Izraela. On píše: *„Moja mienka je, že vymyslenie druhej Betsaidy je úplne zbytočné. Reland, ktorý prvý začal túto myšlienku, sám priznáva, že na to nemá právo, ale pristúpil k tomu, len aby sa vyriešila táto inak nevyriešiteľná geografická prekážka. Neverím, žeby sa mohol nájsť nejaký iný príklad dvoch miest s rovnakým pomenovaním, ktoré by boli tak blízko seba na tej istej časti malého jazera; a takéto hypotetické mestá by nevznikli, ak by to nebolo absolútne nevyhnutné; a*

žiadna taká potreba tu nejestvuje. Všetci uznávajú, že jestvovala Betsaida pri ústí rieky Jordánu do jazera. Jeho väčšia časť, iste tá, ktorú Filip opravil, ležala na východnom pobreží rieky, a preto sa považuje, že patrila do Gaulanitisu a nie do Galileji; a keďže Betsaida Andrejova, Petrova a Filipova bola mestom v Galileji (Jána 12:27), myslelo sa, že musíme mať iné mesto s rovnakým menom. Považujem to za nepotrebné. Ktorékoľvek mesto, vystavané na ústí Jordána, by malo časť svojich domov vystavanú na západnej strane toku rieky; a to by bolo doslovne a geograficky na území Galileji. Peter, Andrej a Filip sa tam narodili, spomínajú sa ako Galilejania. Preto verím, že bola len jedna Betsaida na severnom konci jazera a to bolo pri ústí Jordána; a tak sme vyriešili polohy všetkých miest v tomto okolí, ktoré sú tesne spojené s dejinami nášho požehnaného Pána a Jeho učeníkov."

Ale už dosť o spore. Betsaida bola skutočne mestom Petra, Andreja a Filipa. Oni boli rybári, ktorí žili v „dome sietí". Betsaida bola miestom, kde Pán Ježiš urobil mnohé veľké skutky, ale mala nezávideniahodnú povesť s Korazimom a Kafarnaumom, že zamietli svedectvo tých divov a boli určené pre súd (Mat. 11:21–23). Súd, ktorý bol prísny a doslovný, lebo dnes sotva niečo zostalo po týchto troch mestách. Odišli do zabudnutia a zostalo len niekoľko zrúcanín. Aké vážne to bolo zavrhnúť taký dôkaz o veľkosti nášho Pána!

Nepochybne, jeden z lepšie známych divov Pána Ježiša bolo nasýtenie 5000 mužov. To sa stalo na pustom mieste, alebo lepšie povedané opustenom mieste púšte, neobývanej rovine, ktorá patrila ku Betsaide na východnom brehu Jordána. (Luk. 9:10) Bolo to smutné obdobie pre učeníkov, potrebovali povzbudenie, ktoré im tento div priniesol. Ján Krstiteľ, ktorý predtým niektorým z nich poukázal na Krista, bol Herodesom sťatý. Učenící vzali jeho telo a položili ho do hrobu. Akí smutní a možno akí naľakaní museli byť. Bolo sťatie Jána len tieňom, predzvestujúcim čo budú ľudia robiť svedkom Pána Ježiša? Spasiteľ spoznával ich únavu a hovorí: „Poďte vy sami osobitne na pusté miesto a odpočiňte si trochu. Lebo bolo mnoho tých, ktorí prichádzali a odchádzali, a nemali kedy ani jesť. A odplavili sa na lodi na pusté miesto osobitne." (Mar. 6:31–32)

Učeníci nastúpili do lode a odplavili sa pozdĺž pobrežia do Betsaidy Julias, ale ľudia vidiac ich, išli za nimi pešo po pobreží. Zhromaždili sa v zástupoch k Ježišovi a On ich učil, lebo Mu ich bolo ľúto, lebo boli ako ovce nemajúce pastiera. No deň sa chýlil ku koncu a učeníci mohli predvídať problém. Bolo to pusté miesto, deň pokročil a ľudia majú hlad. Skôr ako sa zotmie musia sa dostať do okolitých osád a nakúpiť si chlieb. „Rozpusti ich", bola rada učeníkov. „Nemusia ísť", znela odpoveď Spasiteľa. „Dajte im vy jesť!" Ale ako? Mohli nakúpiť chlieb v hodnote 200 denárov? A bolo by to dosť pre nasýtenie takého množstva?

Ako je dobre známe, toto je jediný div, zaznamenaný vo všetkých štyroch Evanjeliách. Pre početné príčiny Jánovo podanie je zvlášť zaujímavé a poučné. Toto musí byť zvážené v ďalšej úvahe.

„Nikdy tak nehovoril človek ako tento človek". (Jána 7:46)

„Osľa ... na ktorom ešte nikto z ľudí nesedel". (Marka 11:2)

„Nový hrob, v ktorom nebol ešte nikto nikdy položený" (Jána 19:41)

Sú časy, keď sa musíme pokloniť a povedať: „Aký je toto človek?" (Mat. 8:27) On hovoril ako nikdy človek nehovoril; On sedel, kde človek nikdy nesedel. On ležal, kde človek nikdy neležal. On je naozaj jedinečný - vo Svojom živote, vo svojej službe a vo Svojej smrti. Aký je toto človek?

Symboly v Novom zákone (1)

A. Summers, Scotland

ÚVOD A KRST

ÚVOD

Svet má veľa symbolov. Koruna na hlave panovníka symbolizuje autoritu; biele svadobné šaty na mladej neveste symbolizujú jej čistotu; kruh na znaku vedľa cesty symbolizuje smer premávky a tak ďalej. Čo je vlastne symbol? Symbol je konkrétny predmet na označenie nejakého abstraktného pojmu. Biblia je kniha symbolov. V tejto úvahe sa pozrieme na symboly v Novom Zákone. Nebudeme sa zaoberať symbolickým jazykom, ako napríklad, „Ja som chlieb života“, alebo „Ja som dvere“, ale symbolmi v tvare predmetu (ako je chlieb) alebo skutokom – činom (ako je krst), ktorým Biblia poskytuje význam a ktoré tvoria časť náboženského života veriacich.

Nejestvuje v Písme príkaz o kresťanských sviatkoch alebo svätých dňoch.

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE A V STAROM ZÁKONE

Napriek skutočnosti, že povrchné kresťantvo je plné náboženských symbolov, v Novom Zákone sú zapísané len niektoré symboly. Sú to krst pre veriacich, chlieb a víno pri lámaní chleba a prikrývanie hláv pre sestry. Sú vo veľkom kontraste v porovnaní so záplavou symbolov, ktoré boli dané Izraelovi po vyjdení z Egyptu. Nábytok v stánku, obete, náprsník pre veľkňaza, rôzne materiály pre odevy, náboženské sviatky, čisté a nečisté pokrmy – všetky sú časťou dlhej listiny symbolov požadovaných zákonom.

Zaujímavé je všimnúť si, že pred zákonom jestvovalo sotva len za hrsť náboženských symbolov, ako obriezka (1.Moj. 17:11), ktorá bola určená pre Abraháma ako znamenie zmluvy a dúha (1.Moj. 9:12–13), daná Noachovi ako symbol Božieho sľubu, že viac nebude potopy na zemi. Obriezka je príklad symbolického skutku – činu, ktorý mal symbolický význam, kým dúha je príklad symbolického predmetu alebo veci, ktorá má symbolický význam.

Neprítomnosť symbolov v Novom Zákone je v súlade so všeobecnou pravdou, ktorá je vyučovaná v Novom Zákone a ktorá znela, že príchodom Krista potreba symbolov pominula. (Jána 4:20–24) On bol tou skutočnosťou, na ktorú symboly poukazovali. To sa nezmenilo ani vtedy, keď opustil svet. Po Jeho nanebovstúpení zaujal svoje miesto prebývania vo veriacich Svätý Duch. Preto Pavel v novozákonných listoch neučí veriacich, že majú mať oltáre alebo páliť kadidlo, chrámy alebo rúcha, sviatky a rituály, keďže všetko toto bolo nahradené Kristom. A ani Pán, ani apoštolovia nezaviedli nové kresťanské obrady a nariadenia ako náhradu tých z obdobia počas zákona. Preto nejestvuje v Písme príkaz o kresťanských sviatkoch alebo svätých dňoch. Neexistuje Fašiangový utorok alebo Popolcová streda. Neexistuje krucifix alebo ruženec. Nieto sviečky alebo kadivá. (Kol. 2:16–17)

KRST

Ľudia sa ponárali do vody aj v Starom Zákone (Náman), ale krst nebol prikázaný zákonom a uplatňovaný v izraelskom ľude. Prvýkrát sa zjavuje na stranách Písma počas služby Jána. Preto ho Písmo menuje Ján Krstiteľ. (Mat. 3:1; Mar. 6:14; Luk . 7:20) Napriek tomu, že jeho krst bol veľmi podobný krstu uplatňovanému Cirkvou, boli aj niektoré rozdiely. Jeho krst bol na preukázanie pokánia z hriechu (Luk. 3:3) a očakávania Mesiáša (Mat. 3:11). Ako to uvidíme, krst veriacich má dočinenia najmä s naším stotožnením sa s Pánom Ježišom v Jeho smrti a vzkriesení. Je dobré si všimnúť, že zo štyroch symbolov v

Novom Zákone, tri symbolizujú rozdielne aspekty stredobodu kresťanskej viery – Kristovu smrť. Chlieb a kalich sú sústredené na Jeho smrť. Krst sa sústreďuje na Jeho pochovanie a vzkriesenie.

SPÔSOB KRSTU

Anglické slovo „krstiť" je prevzaté z gréckeho slova baptizo. Význam slova je „ponoriť", a nie „vyliať" alebo „pokropiť". V gréckej literatúre sa toto slovo používa napríklad pre opísanie potápajúcej sa lode, čo je „ponorená", alebo úplne pohltená vodou. Pre túto príčinu je nebiblické iba pokropiť vodou, alebo vyliať vodu na krstiaceho sa.

VÝZNAM KRSTU

Krst je v podstate verejné stotožnenie s Ježišom Kristom. Kým spasenie je vnútorná a duchovná zmena, krst je vonkajšie a viditeľné svedectvo. Je určené pre ostatných. Znamená tri veľké pravdy, ktoré sú vyučované v liste Rimanom 6:4–8.

Prvá zobrazuje smrť Pána Ježiša za hriechy sveta, Jeho pochovanie a Jeho víťazné vzkriesenie. (Rim. 6:4) Druhá je znázornenie smrti veriaceho pre hriech, pochovanie starého človeka a vzkriesenie pre chodenie v novote života s Kristom. (Rim. 6:6) Tretia očakáva budúcnosť. Hoci zomierame a sme pochovaní do zemi, vstaneme znovu pri príchode Pána. (Rim. 6:8) Doktrinálny význam krstu a jeho dôraz na pochovanie veľmi jasne poukazuje, že pokropenie alebo poliatie vodou nie je opravdový krst. Nový veriaci je pochovaný vo vodnom hrobe a pozdvihnutý ako symbol jeho viery v smrť, pochovanie a vzkriesenie Krista na odpustenie hriechov. Len ponorenie dostatočne zobrazuje pochovanie a vzkriesenie.

PODMIENKA KRSTU

Jediný vhodný kandidát pre svedectvo krstu je ten, kto má v srdci vieru v Pána Ježiša Krista. (Skut. 2:38; 8:12–13, 36–38; Efež. 4:5) V Novom Zákone nie je zaznamenaná prax krstu malých detí. Len ten, kto prežil obnovenie, môže poskytnúť pravé svedectvo o tom. Len osobne zodpovedný, ktorý spoznal, vyznal a urobil pokánie zo svojho hriechu, a urobil vedomé rozhodnutie zdôveriť sa Pánovi, môže a má byť pokrstený. (Skut. 2:41) Podľa toho, čo čítame o Lýdii, že bola pokrstená i jej dom, a o žalárnikovi vo Filipách, že bol pokrstený on a jeho domáci (Skut. 16:15,33) to neznamená, že ak bola hlava domácnosti pokrstená, mali byť pokrstení aj všetci ostatní, aj sluhovia a deti bezohľadu na to, či boli veriaci alebo nie. Znamená to, že aj členovia domácností sa obrátili a boli pokrstení.

CHVÍĽA PRE KRST

Niektorí tvrdia, že krst má byť odložený, kým kandidáti nedokážu seba alebo nebudú naučení Písmam. Nový Zákon nič také nepozná. Krst je verejné vyznanie viery, ktoré je podniknuté novým veriacim, ktorý chce byť poslušný Kristovi. (Skut. 8:35–38) Táto všeobecná pravda je hojne uplatňovaná apoštolmi v Skutkoch apoštolov, kde krst nasledoval stále krátko po obrátení.

Ale to môže byť jasné už pri rozhovore s nimi, že niektorí kandidáti nemajú byť pokrstení. Ak sa kandidát zdá byť ešte neobrátený, dotyčný má byť odmietnutý. Ak kandidát nepreukazuje sklon vzdať sa neslušného správania (brania drog) alebo spôsobu života (ako je nezákonné súžitie), čo je v rozpore s požiadavkami obrátenia a čo by malo dopad na svedectvo, krst nemôže byť uskutočnený. Krst nie je šaráda. Má predstavovať nielen zmenu postavenia (Rim. 6:8), ale aj zmenu života. (Rim. 6:2) To znamená, že by sme nemali byť príliš skeptickí a máme pamätať, že noví veriaci potrebujú rásť v „milosti a známosti nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista." (2.Pet. 3:18) Veriaci strávia celý svoj život uskutočňujúc pravdu svojho krstu a my máme byť pozorní a nepožadovať príliš mnoho od nováčika. Ani detailné pochopenie významu krstu. Obrátení, ktorí boli krstení v Skutkoch, mali málo času na zoznámenie sa s teológiou krstu. V spojení s týmto musí byť poznamenané, že keď sa ľudia obrátia tam, kde ešte nebol utvorený zbor, nie je potrebné s krstom čakať, kým nebude sformovaný zbor. Krst nie je ochrana ani jedného zboru. V Skutkoch apoštolov boli veriaci často pokrstení skôr, ako tam jestvoval zbor, napríklad Lýdia v

Skutkoch 16:15. Etiópsky eunúch bol pokrstený od Filipa na spiatočnej ceste do Etiópie. (Skut. 8 :36)

„NEVYHNUTNOSŤ“ KRSTU

Krst je rozkaz od Pána a nie možnosť voľby. Bez poslušnosti Jemu nie je možný žiadny pokrok v kresťanskej viere. Hoci mnohé denominácie nepovažujú krst za podmienku členstva, zbory všeobecne to považujú za nutné. (Skut. 2:43) Byť nepokrstený znamená byť neposlušný jednej z najzákladnejších požiadavok Písma. Nieto miesta v zbore pre toho, kto odmieta poslúchať Pána v základných veciach.

Na druhej strane krst nie je potrebný pre spasenie. Hoci Pán povedal: „Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený“. (Mar. 16:16), pozrite sa, že **On nepovedal**: „Ten, kto uverí a pokrstí sa bude spasený; a kto neuverí a *nepokrstí sa* (moje slová v kurzíve), bude odsúdený.“

Katolíci veria, že krst je potrebný pre spasenie a že čin krstu spôsobuje obnovenie. Preto krstia nemluvňatá a podľa toho nazývajú krstné ceremónie. Hoci uznávajú, že nemluvňa nemá vieru, tvrdia však, že je to nahradené vierou cirkvi. Mnohé protestanské cirkvi tiež krstia nemluvňatá a skonštruovali množstvo tvrdení pre podporu svojej praxi. No krst nemluvňat je však nesprávne učenie zásadnej povahy. Pre túto príčinu a mnohé iné, veriaci v obecenstve novozákonných zborov nemôžu mať obecenstvo – spoločnosť s tými denomináciami. Hoci veriaci všade majú všeobecný zväzok v Kristovi a môžu mať osobné obecenstvo, podporovať denominácie, ktoré konajú a učia v rozpore s Božím Slovom je niečo, čo by veriaci v obecenstve zboru nemali robiť.

Žalm 72

C. Jones (Wales)

Žalm 72 je posledný Žalm druhej z piatich kníh, do ktorých bola kniha Žalmov pôvodne rozdelená. Každá z piatich kníh končí chválospevom. V Žalme 72 čítame modlitbu zostárleho kráľa Dávida za jeho syna Šalamúna, ktorý bol určený za kráľa skôr, ako Dávid zomrel. Dávid chcel duchovné, spoločenské a ekonomické požehnanie, ktorým by sa vyznačovalo kraľovanie jeho syna. Žalm však siaha a pozerá sa ponad Šalamúnovo požehnanie, lebo toto je mesiášsky žalm a predpovedá slávne, budúce, tisícročné kraľovanie Pána Ježiša Krista na zemi. Žalm je výnimkou všeobecnému pravidlu, že mesiášsky žalm musí hovoriť o Mesiášovi a musí byť uplatnený na Neho v Novom Zákone.

Skôr, ako Dávid zomrel, poúčal Šalamúna, aby chodil po Božích cestách a zachovával Jeho prikázania. (1.Kráľ. 2:1–4) Vo svojich počiatočných dňoch Šalamún miloval Hospodina, klaňal sa Mu a snažil sa kraľovať spravodlivo. Šalamún začal dobre a „miloval Hospodina chodiac v ustanoveniach svojho otca Dávida.“ (1.Kráľ. 3:3)

Predmet Žalmu 72 je spravodlivosť a Šalamún si žiadal múdrosť, aby mohol spravovať a súdiť spravodlivo a múdre. (1.Kráľ. 3:9–14) Za času Šalamúna bol pokoj, obchodná prosperita a národ sa stal bohatým. No ako Šalamún starol, žil viac a viac prepychovým štýlom, nezachovával Božie ustanovenia a bol zapojený aj do modlárstva, morálneho poníženia a zla. (1.Kráľ. 11:1–8) Už viac nemiloval Hospodina tak, ako skôr, „jeho srdce nebolo cele pri Hospodinovi, jeho Bohu“ (1.Kráľ. 11:4), a „jeho srdce sa odklonilo od Hospodina, Boha Izraelovho“. (1.Kráľ. 11:9) Šalamún trpel pre svoje hriechy, lebo Hospodin zobudil pro-

tivníkov proti nemu. (1.Kráľ. 11:9–43) Život Šalamúna a zmeny, ktoré zažil, nám pripomínajú výzvu: „… kto sa domnieva že stojí, nech hľadí, aby nepadol“. (1.Kor. 10:12)

Ako veľmi je Šalamúnov život v rozpore so životom Pána Ježiša Krista, kým žil tu na zemi. On bol „svätý, prostý zla, nepoškvrnený, oddelený od hriešnikov“ (Žid. 7:26) a vždycky činil to, čo sa ľúbilo Jeho Otcovi. (Jána 8:29) Poslušný „bol až po smrť, a to smrť kríža“ (Fil. 2:8), „dielo dokonal, ktoré Mu Jeho Otec dal, aby vykonal“. (Jána 17:4)

On bude kraľovať (v.1–7)

Dávid sa modlil Bohu (Elohim). (v.1) Hebrejské slovo Elohim hovorí o sile, zvrchovanosti, majestáte, všemohúcnosti a o spravovaní, ako aj o tvoriacej moci. Meno sa používa v spojení s Bohom, vo vzťahu k Jeho stvoreniu a stvoreným bytostiam. Dávid sa modlil, aby Boh, ktorý vládne v kráľovstve ľudí (Dan. 4:32), umožnil Šalamúnovi vládnuť v súlade s vôľou, mysľou a múdrosťou Božou. Dávid sa modlil, aby Šalamún, jeho syn, mohol kraľovať spravodlivo, správne, nestranne a bez náklonnosti. Modlil sa, aby Šalamún mohol kraľovať v pokoji a napravovať zlo, uľaviť chudobným a utlačaným. (v.1–4) Také kraľovanie spôsobí veľké požehnanie ľuďom.

Štvrtý verš nám vraví, že „rozdrtí utláčateľa.“ Šalamúnovo pokojné a prosperujúce kraľovanie začalo súdom nad Adoniášom, Šimeim a Joábom, ktorí sa chovali spôsobmi, ktoré boli v rozpore s Dávidovou vôľou a jeho prosperujúcim kráľovstvom. Keď Pán Ježiš začne Svoje kráľovstvo pokoja a spravodlivosti, bude tam aj súd. Všetci, ktorí sa protivia Pánovi, budú súdení. Armády vojsk, ktoré budú vôkol Jeruzalema, budú porazené v bitke Armagedon a vtedy budú živé národy súdené. (Mat. 25:31–46) Ľudia, spasení počas Veľkého súženia, vojdú do kráľovstva, ale tí, ktorí nie sú spasení, pôjdu do večného zatratenia, ktoré bolo pripravené pre diabla a jeho anjelov.

Len Pán Ježiš Kristus vlastní spravodlivosť, múdrosť a rovnosť Božiu, lebo On je vtelený Boh. (1.Tim. 3:16; Jána 5:30) Keď bude vládnuť v Tisícročnom kráľovstve, Pán bude vládnuť s božskou múdrosťou, dokonalou správnosťou, spravodlivosťou a pokojom. Nemôže jestvovať pravý pokoj bez spravodlivosti, lebo „dielom spravodlivosti bude pokoj, a službou spravodlivosti bude ticho a bezpečnosť až na veky.“ (Iz. 32:17) Keď bude Mesiáš kraľovať, bude spravodlivosť a pokoj. (Žalm 85:10; Iza. 9:7; Mich. 4:3)

Len Pán Ježiš Kristus vlastní spravodlivosť, múdrosť a rovnosť Božiu, lebo On je vtelený Boh.

Žalm 72 je Dávidova modlitba za svojho syna Šalamúna, ale ako prorok (Skut. 2:30) sa Dávid pozerá ponad kraľovanie Šalamúna. Pán Ježiš Kristus, ktorý je väčší ako Šalamún (Mat. 12:42) a Jeho predivné kraľovanie, sú v jeho prorockom pohľade. Tiež Boh, ktorý dal takého Kráľa a také požehnanie na ľudí, On bude večne uctievaný s bázňou. (v.5)

V slávnom a spravodlivom kraľovaní jednorodeného, večného a milovaného Božieho Syna bude prosperita, hojnosť a pokoj. (v.6–7) O Melchisedechovi je povedané, že je „Kráľom spravodlivosti, a potom aj Kráľom Sálema, čo znamená Kráľ pokoja“. (Žid. 7:2) Pán Ježiš Kristus je „kňaz na veky podľa poriadku Melchisedechovho“. (Žid. 7:17) Melchisedech bol kráľ aj kňaz. Ako kráľovský kňaz bol obrazom na Pána Ježiša Krista, ktorý je večne Kráľom spravodlivosti a Kráľom pokoja, a On je našim Veľkým Kňazom. Pán bude aj v Tisícročnom kráľovstve ako Kráľ a Kňaz. On bude Kráľom spravodlivosti, Kráľom pokoja a Kňazom Najvyššieho Boha. Čítame: „On ponesie veličenstvo a sadne a bude panovať na svojom tróne a bude kňazom na svojom tróne, a rada pokoja bude medzi nimi obidvoma.“ (Zach. 6:13) Pán Ježiš Kristus je „Knieža pokoja“ (Iz. 9:6) a tí z nás, ktorí sme veriaci, „máme pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista.“ (Rim. 5:1) „On urobil pokoj skrze krv jeho kríža“ (Kol. 1:20) a my môžeme teraz zažívať „Boží pokoj, ktorý

prevyšuje každý rozum“. (Fil. 4:7) V Tisícročnom kráľovstve Pán bude vládnuť v spravodlivosti a prinesie pokoj tomuto hriechom zaťaženému svetu, kde sú bežné konflikty a vojny.

On bude panovať (v.8–11)

Keď bude kraľovať, Pán bude mať celosvetovú vládu a všetci ľudia, bezohľadu na to, kto sú alebo kde žijú, prídu pod Jeho milostivé, spravodlivé a absolútne panovanie. Boh zasľúbil zem Abrahámovi (1.Moj. 15:18). U Ezechiela 47:13–23 sú vymedzené hranice a medze zeme, ktorá bude obsadená dvanástimi pokoleniami Izraela počas Milénia. No nejestvuje taká časť sveta, ktorá by v tom čase nebola pod vládou Pána Ježiša Krista. Všetci ľudia sa pred Ním poklonia a Jeho nepriatelia Mu budú podriadení. (v.8–9) Keď bude Pán kraľovať, všetci ľudia budú požehnaní a králi Mu ochotne donesú pocty a dary. Každý národ Mu bude slúžiť. (v.10–11)

On vytrhne (v.12–14)

Keď Pán Ježiš Kristus vo dňoch Svojho tela chodil touto zemou, preukázal Svojimi skutkami a učením Svoju lásku, milosť, milosrdenstvo, láskavosť a zľutovanie. On je večne nezmeniteľný, „On je ten istý včera i dnes i na veky“ (Žid. 13:8), a keď bude kraľovať zvrchovane s absolútnou mocou, bude vytrhovať, chrániť a žehnať chudobných, tých, ktorí sú v nedostatku a slabých. On sa bude starať o všetkých Svojich poddaných.

Všetky národy Ho budú blahoslaviť (v.15–17)

Všetci ľudia budú reagovať na predivné kraľovanie Pána Ježiša Krista, čo ukáže Jeho nekonečnú moc, múdrosť, lásku a milosť. Niektorí Mu prinesú zlato a budú sa stále za Neho modliť, žehnať Ho budú každý deň. (v.15)

Hriech mal účinok nielen na ľudstvo, ale na celé stvorenie a „celé stvorenstvo spolu vzdychá a spolu bolestí jako v pôrode až doteraz“ (Rim. 8:22), ale počas kraľovania Mesiáša sa odohrajú dramatické fyzické zmeny. Bude prosperita a hojnosť. Obilie bude hojne rásť aj tam, kde v minulosti boli neplodné vrcholy vrchov. V tých dňoch „veseliť sa bude z toho púšť … a zkvitne jako voňavá ruža jasná“. (Iz. 35:1) Odňatá bude agresivita od zvierat a vlk bude „bývať s baránkom, a pardus bude ležať s kozľaťom … Neuškodia ani nezahubia na celom vrchu mojej svätosti; lebo zem bude plná známosti Hospodinovej, tak ako čo vody pokrývajú more.“ (Iz. 11:6–9) Nielen že rastlinný a zvierací svet bude prekvitať, ale aj ľudia v mestách budú prekvitať. Bude pokoj a prosperita v mestách a na vidieku. (v.16)

Všetky požehnania, ktoré ľudia požívajú v prítomnosti, prichádzajú od nemeniteľného Boha (Jak. 1:17), a všetky duchovné požehnania, ktoré zažívajú veriaci teraz a budú aj vo večnosti, sú výsledkom zastupiteľskej obeti Pána Ježiša na kríži. Jeho kráľovstvo je večné a bude trvať aj po Tisícročnom kráľovstve. Ľudia budú zakúšať požehnania, ktoré On poskytuje. Jeho meno bude chválené po celom svete a „všetky národy Ho budú blahoslaviť“. (v.17)

Nech je požehnaný Hospodin Boh (v.18–19)

Vo chválospeve (v.18–19) je Boh požehnaný a chválený, lebo všetky predivné veci, o ktorých je reč v Žalme, budú uskutočnené Jeho mocou a preto, že sú v súlade s Jeho dokonalou vôľou. Božie meno, Elohim, ktoré je použité vo verši 1, sa teraz spája s Hospodin (Jehova). Čítame: „Nech je požehnaný Hospodin Boh (Elohim), Boh (Elohim) Izraelov, ktorý sám jediný činí divy“ (v.18) Meno Hospodin (Jehova) nás vedie k rozmýšľaniu o večnom, nezmeniteľnom, nezávislom, samo–jestvujúcom Bohu, ktorý uzavrel a drží zmluvy. Božie meno bude požehnané večne a celá zem bude naplnená Jeho slávou.

Modlitby Dávida (v.20)

Dávidove modlitby za syna sú dokončené. (v.20) Dávid bol mužom modlitby; napísal: „… lebo na teba volám každého dňa“. (Žalm 86:3) Modlil sa za Šalamúna a modlil sa za Izraela, a jeho posledné slová hovoria o jeho záujme o ľud. (2.Sam. 23:1–5)

Keď bude Pán Ježiš Kristus, ktorý je väčší ako Šalamún, panovať nad Izraelom a inými národmi, vtedy budú Dávidove modlitby mať úplnú a konečnú odpoveď v Ňom a skrze Neho.

Veľké úrady, ktoré On zastáva (2)

T. Wilson, Glasgow

PÁN

Vo svojom prvom príhovore k národu v deň Letníc Peter prehlásil: „Nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali.“ (Skut. 2:36) Vzkriesenie jeho Pána bolo nepopierateľné, a vyliatie Svätého Ducha poskytlo nevyvrátiteľný dôkaz o vyvýšení Krista, ako aj o Jeho vzkriesení. Pre neveriaceho Žida muž, ktorý visel na kríži, bol Ježiš Nazaretský. Pre tých, ktorí urobili pokánie a boli pokrstení v ten deň, bol On Pán Ježiš Kristus. Pre mnohých pohanov v tom čase, napríklad aj pre stotníka, bol pánom cisár. Napriek tomu oslovujúc pohanskú spoločnosť v dome Kornelia, svedčil Peter o Ježišovi Kristovi, že je „On Pánom všetkého.“ (Skut. 10:36) Aj ďalšie miesta v Skutkoch potvrdzujú Toho, ktorý je teraz Pánom a Kristom. (Skut. 11:17; 15:26; 16:31; 20:21; 28:31)

Spomíname si, že anjelská zvesť naplnila strážiacich pastierov strachom a za ním nasledovala veľká radosť doprevádzaná najneobyčajnejším znakom – „nemluvniatko zavinuté v plienkách a ležiace v jasliach“ – tak poznali „Spasiteľa, ktorý je Kristus Pán.“ (Luk. 2:11–12) Tomuto dieťaťu patrí pomenovanie Pán pre Jeho večnú slávu – hoci tá sláva bola vtedy prikrytá telom. Počas Pánovej verejnej služby Ho mnohí oslovovali „Pane“, často len z úcty. Počiatočný záujem bohatého mládenca sa odzrkadlil v jeho oslovení Pána: „Dobrý Učiteľu“. (Mar. 10:17) Bartimeus Ho oslovuje „Rabúni“, keď si prosil, aby mu bol navrátený zrak (Mar. 10:51). Ostatní, podobne ako malomocní, použili všeobecné slovo pre „pán“; napríklad stotník, keď prosil za svojho porazeného sluhu a dvaja slepí, ktorí tiež prosili o zrak. (Mat. 8:2,6,8; 9:28) Ťažko je ohodnotiť hĺbku presvedčenia, prečo použili úctyhodné pomenovanie „Pán“. Môžeme zapochybovať o Petrovom chápaní Kristovej autority, keď blízko Cezarei Filipovej, hneď po uznaní Ho ako „Krista, Syna živého Boha“, oslovuje Krista ako Pána v dobre mienenom pokarhaní: „Milosrdne sebe, Pane, to sa ti nikdy nestane.“ (Mat. 16:16, 22)

V anglickom preklade Nového Zákona sú štyri rozdielne slová preložené ako „Pán“. Tri z nich sa vzťahujú na nášho Pána. Jedno je slovo majiteľ, alebo pán, ktorý uplatňuje moc nad tým, čo má, napríklad otrokov. Druhé slovo (z ktorého pochádza anglické slovo despota, tyran) opisuje niekoho, kto má absolútnu autoritu a vykonáva ju s neobmedzenou mocou. Tretie, z ktorého pochádza slovo rabbi a zdôrazňuje zodpovednosť v učení. Tri ďalšie grécke slová, ktoré sú hodné zváženia Krista ako Pána, sú preložené „Majster“, lepšie preložené „Učiteľ“ (stade aj naše prídavné meno „poučujúci“ – (Mat. 8:19). Druhé v tejto skupine naznačuje dozorcu nad robotníkmi (Luk 5:50); tretie svedčí o vodcovstve alebo vedení. (Mat. 23:8,10)

V anglickom preklade Starého Zákona je dvanásť hebrejských slov preložených ako „Pán“. Najbežnejšie meno a pre Židov to najuctievanejšie zo všetkých mien, meno Jahve, sa vyskytuje takmer 7000–krát. 5.Mojžišova 28:58 poučuje Izraela, aby sa báli „toho preslávneho mena, hrozného.“ V Septuaginte je hebrejské slovo Jahve preložené v 6000 prípadoch gréckym slovom ako „pán otrokov“. Preto, keď sa stretneme s výrazmi, ktoré majú starozákonné pozadie, tie sa možno nevzťahujú na Pána Ježiša. Také výrazy zahrňujú:

- *„Anjel Pánov“ Matúša 1:20,*
- *„Pán neba i zeme“ Matúša 11:25,*
- *„ruka Pánova“ Lukáša 1:66,*
- *„Duch Pánov“ Skutky 5:9,*
- *„slovo Pánovo“ Skutky 8:25.*

Hoci sa v Novom Zákone pomenovanie „Pán“ často používa vo vzťahu k nášmu Pánovi Ježišovi, je použité aj vzťahom k Svätému Duchu (2.Kor. 3:18) a k Otcovi, ktorý (ako zaznamenáva Lukáš)

spôsobil, aby sa diali divy a zázraky skrze meno Jeho „svätého Služobníka, Ježiša“. (Skut. 4:29–30)

S nanebovstúpením Pána a Jeho posadením sa na trón Svojho Otca (Zjav. 3:21) je svedectvo Písma nesporne dôrazné z hľadiska Jeho ako Pána. List Rimanom 10:9 zdôrazňuje jeho dôležitosť v kázaní evanjelia, kde sa žiada vyznanie ústami „Ježiša ako Pána“. Nezmenšujme dôležitosť tohoto vyznania, lebo to je uznanie Kristovho Božstva. Podobne, patričný dôraz na Jeho Božstvo bol potrebný v ktoromkoľvek tvrdení hovorenia Duchom Božím: „… A nikto nemôže povedať: Pán Ježiš okrem vo Svätom Duchu“ (1.Kor. 12:3). List Rimanom 14:9 predstavuje Krista ako Pána ako účel Jeho vzkriesenia: „Lebo nato Kristus i zomrel i vstal i ožil, aby panoval i nad mŕtvymi i nad živými.“ Anglický AV preklad vraví: „Lebo nato Kristus oboje, zomrel a vstal z mŕtvych a ožil“. Kristus je Pán, „aby panoval nad obomi, mŕtvymi i živými“.

V liste Rimanom 14 sa apoštol zaoberá pokrmami a dňami, čo spôsobovalo určité ťažkosti medzi veriacimi zo Židov a veriacimi z pohanov. Mojžiš vydal Židom určité predpisy o pokrmoch (3.Moj. 11; 5.Moj. 14) a tiež kalendár, podľa ktorého sa mali určité dni zachovávať. (2.Moj. 23; 3.Moj. 23; 4.Moj. 28,29) Tieto nariadenia niektorí Židia zachovávali aj po spasení a mnohí z nich očakávali aj od ostatných obrátených Židov, ako aj od veriacich z pohanov, ich zachovávanie. V tom obsahu apoštol zdôrazňuje, že brat, ktorého by niekto kritizoval za také veci, nie je ich vlastníctvom – dotyčný patrí a je zodpovedný Pánovi, ktorý ho kúpil za cenu (v.4,8; 1.Kor. 6:19–20). Sám Boh ho prijal a teraz udržuje dotyčného brata (v.3–4). Ako sa niekto odváži spôsobiť to, aby sa potkol?

V obsahu Pavel zaraďuje seba medzi všetkých veriacich v Krista : „nikto z nás“, „žijeme“, „mrieme“ … „sme“ (v.8), „sa všetci postavíme“ (v.10), „jeden každý z nás“ (v.12), aby upevnil princípy, ktoré má zachovávať každé Božie dieťa:

1. Zrieknutie sa života pre seba, aby nikto nežil alebo zomieral sebe (v.7);
2. Zameranie kresťanského života – žijeme Pánovi (v.8);
3. Uznanie práv Majiteľa, či žijeme lebo mrieme (v.8);
4. Ustanovenie Krista ako Pána mŕtvych a živých (v.9);
5. Zhodnotenie kresťanskej služby pri súdnej stolici Kristovej (v.10–12).

Verš 7 nehovorí o tom, ako náš život ovplyvňuje iných, lebo to sa vlastne deje. Hovorí o tom, ako Kristus ovplyvňuje nás v našom živote a v smrti. Vyzýva Pavel svojich čitateľov, aby nežili sebe a nezomierali sebe? Nie! On podčiarkuje priame následky Kristovej smrti a vzkriesenia. Od chvíle, keď sme sa obrátili ku Kristovi, boli sme započítaní medzi tých, ktorí nežijú sebe. Okamžitá odozva veriaceho od chvíle obrátenia je vyjadrená v otázke, ktorá bola vyslovená na ceste do Damašku: „Pane, čo chceš, aby som učinil?“ (Skut. 9:6). Rovnako odozva odznela v slovách vyslovených asi v tom istom čase v Damašku „určitým učeníkom …menom, Ananiáš“ : „Tu som, Pane.“ (Skut. 9:10) Svet už nikdy viac nebol rovnaký, odkedy sa títo dvaja ľudia podrobili Kristovi ako Pánovi a povedali „Pane.“

2.Korinťanom 5:14–15 tiež predkladá duši pravý význam Jeho ako Pána. Tam nútení láskou Krista, uznávame, že sme s Kristom zomreli všetkému tomu, čo motivuje muža a ženu bez Krista.

Píšúc v čase, keď v Rímskej ríši bolo 60000 otrokov, Pavel poznal vážnosť jazyka, ktorý používal, keď hovoril o Kristu ako „Pánovi nad mŕtvymi i nad živými“. (Rim. 14:9) Otrok nemá nič. Nevládne nad ničím, ani nad svojim vlastným časom. On by nemohol prehlásiť „nijakým činom, Pane“, ako sa Peter raz pokúsil povedať. (Skut. 10:14) V jeho listoch boli črty, ktoré Pavel pochválil v službe veriaceho otroka svojmu zemskému pánovi – črty, ktoré by aj sám Pán schválil. Oni boli: „prostota srdca“, služba „zo srdca“ (doslovne z duše), bázeň Hospodinova a „dobrá vôľa“ – tá štedrosť ducha, ktorá hľadá to najlepšie pre iných. (Kol. 30:22–23; Efež. 6:6–7) Ak sa toto očakáva od veriaceho otroka v službe zemského pána, o koľko viac môže Kristus, nebeský Pán, očakávať od každého svätého.

Levitské obete (2)

Tom Wilson, Scotland

NAČO DNES ROZJÍMAŤ O OBETIACH ?

Éra obetí a darov popísaných v Písme, vrátane 3. Mojžišovej, nemala očistiť svedomie uctievateľa od mŕtvych skutkov (Žid. 9:14). Ale nebola úplne neúčinná. Po prvé, požiadavky Svätého Boha produkovali v mnohých svedomiach viny z hriechu (Žid. 10:2), čo v tej dobe nebolo zrejmé v inom národe, a zakladala v mysliach Izraelitov tiež potrebu obete a účinnej krvi a pojmy odpustenia, prijatia a posvätenia. Po druhé, táto doba odkázala nasledujúcim generáciám slovnú zásobu a metafory na vyjadrenie zložitých vecí týkajúcich sa ľudstva a ich Boha. Tento slovník a metafory Pán Ježiš sám používal. Hovoril o:

- *vydaní Svojho života ako výkupného za mnohých (Mat. 20:28; Mar. 10:45).*
- *Svojej krvi ako krvi novej zmluvy (Mat. 26:28; Mar. 14:24; Luk. 22:20), pretože vedel, že Jeho vlastní si boli vedomí, že potvrdenie zmluvy vyžaduje smrť zmluvnej obete,*
- *Jeho posvätení (Jána 10:36, 17:19).*

Samotný Pán v tieni kríža povedal o 53. kapitole Izaiáša v náväznosti na levitské obete: „… ešte sa to musí naplniť na mne, čo je napísané: A počítaný bol s bezbožnými.“ (Luk. 22:37) Neskôr na ceste do Emaus „… započnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané o ňom“ (Luk. 24:27). Potom nasledovali Jeho príklad pisatelia Nového Zákona a používali slovník a metafory z Izraelských náboženských obradov. Pozri Pavlove použitie slova zmierenie, už či vo vzťahu k trónu milosti a zľutovnici alebo zvieraťu, ktorého krv bola preliata (Rim. 3:25); Pavlove odkazy na zápalné obete (Efež. 5:2; Filip. 4:18); liatu obeť (Filp. 2:17; 2.Tim. 4:6); Petrove odkazy na krv Krista ako Baránka bez vady a bez poškvrny (1.Pet. 1:19) a o vynesení hriechu na Jeho tele na drevo (1.Pet. 2:24); Jánove použitie slov očistenie a zmierenie (1.Jána 1:8; 2:2).

Pojednanie pisateľa listu Židom zvlášť zdôrazňuje to, že Svätý Duch sa dotýkal židovských sŕdc vtedy, keď boli v pokušení nepozorovať na to, čo počuli (Žid. 2:1); boli nabádaní, aby „dokazovali tú istú snahu na plnosť nádeje do konca“ (Žid. 6:11). V tomto liste každá kapitola odkazuje na Kristovu obeť a služby v súvislosti so Stánkom, s výnimkou 11. kapitoly, ktorá sa zmieňuje o Mojžišovi ako učinil slávnosť baránka a nákrop krvi (Žid. 11:28). Pisateľ používa rituály Stánku na porovnanie a kontrast Kristovho diela a Árona a jeho synov. Ku kontrastom zdôrazňujúcim rozdiely patria:

- *Kristus učiniac očistenie od naších hriechov posadil sa, kým Áron a jeho synovia stáli a obetovali, ale nemohli sa nikdy posadiť na znak dokončenia ich diela. (1:3; 10:1,11,12)*
- *Kristus „nepotrebuje každého dňa, ako najvyšší kňazi obetovať obeti najprv za svoje vlastné hriechy a potom za hriechy ľudu. Lebo to učinil raz navždy tak, že obetoval sám seba“ (Žid. 7:27).*

K porovnaniam, ktoré si všíma podobnosti, patrí:

- *Náš milosrdný a verný najvyšší kňaz bol poverený vykonať zmierenie za hriechy ľudu, tak ako aj Áron (2:17).*
- *„Lebo každý najvyšší kňaz ustanovúva sa nato, aby obetoval dary a obeti, a preto bolo potrebné, aby aj on mal niečo, čo by obetoval.“ (8:3)*
- *„Lebo ktorých zvierat sa krv vnáša najvyšším kňazom do svätyne, tých telá sa pália vonku za táborom. Preto i Ježiš … trpel vonku za bránou.“ (13:11,12)*

Je zrejmé, že Nový Zákon vyzýva ku premýšľaniu o levitských obetiach ako tieňoch Toho, ktorý trpel vonku za táborom, ktorého krv je účinnejšia ako bola krv zvierat. Početné odkazy na obete v listoch písaných zborom z pohanov ubez-

pečujú všetkých svätých, že je ziskom uvažovanie nad obeťami: pozrite si vyššie uvedené miesta v listoch Rimanom, Efežanom a Filipänom; ku ktorým by sme mohli ešte pridať citáty o tých, ktorí „robia okolo svätých vecí … ktorí sú zamestnaní pri oltári a majú podiel s oltárom“ (1.Kor. 9:13,14); a citáty o „krvi Ježiša Krista, Jeho Syna“ a o „zmierení za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta“ (1.Jána 1:7; 2:2). Dôkladné štúdium levitských obetí nielen vnáša svetlo do novozákonných pasáží a porozumenie hodnoty Kristovej obeti, ale pomáha porozumieť aj poslaniu nášho veľkého Veľkňaza a klaňaniu sa Bohu na základe Kristovej obeti a zástupného diela Krista. Tam, kde sa pozorne študujú naučenia z levitských obetí vo svetle Nového Zákona, poznanie veľkosti jednej Kristovej obeti a Jeho večného kňažstva zväčší veriacim cenu ich privilegovaného postavenia obetovať „obeť chvály Bohu to jest ovocie rtov vyznávajúcich jeho meno“ (Žid. 13:15).

Začiatočné verše 3.Mojžišovej a 7:37,38 vymedzujú hranice textu, ktorý môžeme nazvať „levitské obete“. Oba verše (7:37,38) stanovujú Izraelu záväznosť prikázaní, ktoré Mojžiš dostal, keď bol povolaný Hospodinom, aby ustanovil tieto obete (1:1). Ony tiež potvrdzujú čitateľovi, že tieto príkazy boli súčasťou požiadaviek zo Sinaja. Corban, hebrejské podstatné meno pre „obeť“, je známe čitateľom Nového Zákona. Vyskytuje sa v Pánovom karhaní farizeov a zákonníkov, ktorí používali špekulantské spôsoby zabezpečovania zdrojov Bohu, keď svojím nariadením, že dar Bohu (korbán) zbavuje povinnosti ctiť rodičov, znevážili Božie prikázanie a zbavili Božie slovo jeho moci, ktorá zaväzovala svedomie detí k zaopatrovaniu vlastných rodičov (Mar. 7:1–13). Koreň slova corban znamená priviesť blízko, priblížiť, z čoho sa učíme, že obete podrobne opísané v 3.Mojžišovej 1:1 – 7:38 boli donesené do Božej blízkosti a priviedli obetujúceho blízko k Bohu, alebo udržovali ho blízko Boha. Peter pripomínal svojim čitateľom, že „Kristus … raz trpel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu.“ (1.Pet. 3:18)

Sedem kapitol je rozdelených opakovaním slov: „A Hospodin hovoril Mojžišovi“ (4:1; 5:14; 6:1,8, 19, 24; 7:22,28). Štruktúra oddielu potom vyzerá nasledovne:

1. obete upokojujúcej vône 1:1 – 3:17;
2. obete za hriech a vinu 4:1 – 6:7;
3. zákon o obetiach 6:8 – 7:38.

Dominantné sloveso páliť v 3.Mojžišovej 1:1–3:17 je „páliť ako kadivo“, vyskytuje sa dvanásťkrát v tomto odseku a deväťkrát v časti 4:1 – 7:38. V oddiele 4:1 – 7:38 je použité iné sloveso páliť, a síce vo význame „spáliť úplne –spáliť celú“, čo sa nevyskytuje v pasáži 1:1 – 3:17. Tieto slovesá sa nesmú zamieňať s prídavným menom „spálený“, „vystupovať ako plamene alebo dym“, ktoré pochádza z tretieho použitého slovesa páliť, ktoré sa objavuje deväťkrát v úseku 1:1 – 3:17. To sa nachádza 286–krát v Starom Zákone vo výraze „zápalná obeť“. Pritom je potrebné použiť prvé sloveso „páliť ako kadidlo“, ktoré odlišuje obeť upokojujúcej vône od ostatných obetí, hoci v každej z obetí je nejaká časť, ktorá vystupuje ako upokojujúca vôňa Bohu. Je celkom zrejmé, že verše 1:1 – 3:17 pojednávajú o troch obetiach upokojujúcej vône: zápalnej obeti, obilnej obeti a pokojnej obeti.

Podľa iného triedenia možno obete deliť na dobrovoľné a povinné, a krvavé a bez krvi, akou bola obilná obeť. Na obete, ktorých krv bola vnášaná do Svätyne svätých a tie, ktorých krv súvisí s medeným oltárom. Obete môžu byť triedené aj podľa práva jesť z nich.

List Židom 10:5,6 predstavuje štyri kategórie obetí:

- *obete (výraz použitý pre všetky druhy eucharistických obetí, t.j. pokojných obetí)*
- *posvätné dary (t.j. obilné obete, obete prvotín, povznášanie snopku vo Sviatok prvotín a cesto na Sviatok týždňov)*
- *zápalné obete*
- *obete za hriech, ktoré zahŕňali oboje, aj obete za hriech aj obete za vinu.*

10. kapitola listu Židom pokračuje a ešte raz obracia pozornosť čitateľa na Toho, ktorý prišiel činiť vôľu Toho, ktorý Ho poslal, aby poskytol Bohu záľubu, ktorú nemohol nájsť v zápalných obetiach a v posvätných daroch.

Zlato v stánku (1)

Andrew Adams, Orillia, ON

Zlato použité v stánku bolo jeho najdrahocennejšiou okrasou. Pokiaľ ide o stavbu budovy ako takej (nie dvora alebo vonkajších častí nábytku), tento drahý kov bol viditeľný takmer vo všetkých častiach, ktoré sú nám tam predostreté. Pozrime sa na každú časť a na význam zlata vo vzťahu ku každej z nich. Dôležité bude pre nás pamätať, že tento stánok má svoj vzor v nebesiach, lebo Hospodin ukázal Mojžišovi na vrchu niečo, čo už jestvovalo (2.Moj. 25:9,40) a pisateľ listu Židom nám hovorí to isté, keď píše o „obrazoch vecí v nebesiach" (Žid. 9:23).

Drevo

Samotný základ celej budovy, aj väčšiny nábytku bol zo šittímového a agátového dreva. Tento strom rastie hojne na púšti, dorastá niekedy až do značnej výšky; a preto nebolo ťažké získať ho. Ale už či to boli dosky, stĺpy, alebo iné časti nábytku, drevo nesmelo byť vidieť! Vždy muselo byť obložené zlatom. Zlato nám hovorí o sláve, ktorú položil Boh na osobu Pána Ježiša Krista vo všetkých rôznych aspektoch Jeho ľudskej skúseností. Drevo nám hovorí o ľudskej prirodzenosti nášho Pána, pretože bolo odolné proti rozkladu a s nádherným žilkovaním a štruktúrou. Bezhriešnosť a svätá dokonalosť nášho Pána je plne zobrazená v tomto šittímovom dreve.

Cenným ponaučením je, že nikdy nemôžeme oddeliť božstvo Krista od Jeho ľudskosti. Zlato pokrývalo drevo, takže človek nemohol vidieť drevo bez toho, aby si najprv nevšimol zlato, ktoré pokrývalo drevo. Ale zlato bolo tak tenké (bolo ako tapeta), že cez neho boli viditeľné žilky dreva. Nikdy nemôžeme povedať, že by náš Pán robil niečo „ako Boh" a potom, že by robil ešte niečo „ako Človek". Všetko, čo robil alebo povedal, urobil a povedal v celistvosti Svojej bytosti. Ján mohol napísať o Ňom, keď sa stal telom: „… a hľadeli sme na jeho slávu, na slávu jako jednorodeného od Otca". (Jána 1:14) Spojenie Božstva a ľudskosti je tak úplné a kompletné, že je to pre nás záhadou.

Stôl

Stôl chlebov predloženia, alebo chlieb tvári Božej, bol urobený tiež z tých dvoch zložiek – dreva a zlata. Ale bol pridaný ešte jeden predmet, ktorý mal byť položený na zlate. Sú to nekvasené chleby, ktoré mali byť predložené Hospodinovi čerstvé každý týždeň, ako „chlieb na pamätnú obeť, ohňovú to obeť Hospodinovi". (3.Moj. 24:7) Znovu, chlieb nám pripomína život Pána tu na zemi. (Jána 6:51; Luk. 22:19) Ten chlieb mal „byť upravovaný každý deň sobotný pred Hospodinom vždycky od synov Izraelových, večnou smluvou." (3.Moj. 24:8) Pánov život na zemi bol prejavom Jeho večného záväzku k ľudstvu, prejav vzťahu k nám, ktorý On nikdy nezruší. Bolo to dôverné stotožnenie so zlatom na tom stole.

Svietnik

Keď prejdeme k svietniku, zisťujeme, že tam nieto dreva, lebo svietnik bol zhotovený z jedného kusa kujného zlata váhy jedného centa. Ale zlato je doplnené inou zložkou – čistým olivovým olejom – čo vždy hovorí o prítomnosti a moci Svätého Ducha na osvietenie pravdy a zmocňovaní jednotlivca. Tu je pred nás predložený v priamom spojení s tým, čo nám hovorí o slávach nášho Pána Ježiša Krista.

Ako obyčajne, Sväté Písma obsahujú úchvatnú paralelu. Tak ako bolo sedem lámp, ktoré vrhali svetlo na svietnik, tak je v evanjeliu Lukáša sedem citátov, keď je Pán Ježiš viditeľný v priamom spojení so Svätým Duchom.

- *Lukáš 1:35: „Svätý Duch príde na teba, a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží."*
- *Lukáš 3:16: „Ja vás krstím vodou, ale ide mocnejší odo mňa … On vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom."*
- *Lukáš 3:22: „Svätý Duch zostúpil v telesnej podobe, jako čo by holubica na neho…"*
- *Lukáš 4:1: „A Ježiš plný Svätého Ducha*

navrátil sa od Jordána."

- *Lukáš 4:1: „... a bol vodený Duchom na púšti."*
- *Lukáš 4:14: „ A Ježiš sa navrátil v moci Ducha do Galilee."*
- *Lukáš 4:18: „Duch Pánov je nado mnou, a preto ma pomazal."*

Sú ešte mnohé iné citáty o Svätom Duchu, ale nie v takom priamom spojení s Jeho osobou. Možno je dobre poznamenať, že štvrtý z týchto siedmych citátov o Ňom, je citát, že bol „plný" Svätého Ducha práve tak, ako prostredné (štvrté) rameno svietnika bolo najvyššie zo siedmych.

Musíme tiež poznamenať a nezabudnúť, že lampy nemali nikdy vyhasnúť. Mali byť čistené každý deň tak aby svetlo vždy horelo na svätom mieste. Život nášho Pána bol svetlom ľudí (Jána 1:4) a to svetlo nikdy nevyhaslo ani nezaváhalo v jeho moci odhaliť pravdu o srdci človeka a jeho nedostatkoch pred svätým Bohom.

Ale Boží základ stojí

JEDNOTVÁRNOSŤ A ANONYMITA

A. J. Higgins

Dávid bol povolaný do paláca. Aké boli jeho myšlienky? Bol pomazaný Samuelom uprostred svojich bratov v súkromí vzdialeného Betlehema. Ako on chlapec – pastier a najmenší v dome svojho otca, vystúpi na trón? A potom prichádza posol so zvesťou, že je žiadúca jeho prítomnosť pred kráľom. Otvára Boh teraz dvere pre neho, aby nastúpil na trón?

Ale za 1.Samuelovou 16 kapitolou s jej jasným očakávaním prichádza kapitola 17 a scéna boja v doline Éla. Čo sa stalo s Dávidom? Dozvedáme sa, že „Dávid odchádzaval a vše sa vrátil od Saula zase pásť ovce svojho otca do Betlehema." (1.Sam. 17:15) Od trónu späť ku ovčiemu chlieviku! Niektorí by to považovali za ohromnú degradáciu. Boli Božie plány zmenené? Či snáď vojna s Filištínmi zmenila Boží plán a taktiku Dávidovho života?

Bez ohľadu na to, aké dlhé boli dni, keď sa „vrátil ... pásť ... ovce," neboli to premárnené dni. Možno v jednom z nich sa postavil na odpor levovi, alebo medveďovi. Možno v jednej z tých nocí sa pozeral na ohromné priestranstvá stvoreného vesmíru a vypukol v chválach Žalmu 8 alebo Žalmu 19. Alebo to boli možno dni každodenných opakujúcich sa záležitostí starania sa o ovce. Jednotvárnosťou sa vyznačoval každý z nich, keď sa tie isté ovce pásli na tom istom poli, pod tou istou oblohou bez toho, aby ich niečo vyrušilo a spôsobilo zmenu. Pridajte ku jednotvárnosti záhadnosť nepoznaného. Nebolo tam nikoho, aby si všímal jeho pozorné opatrovanie oviec. Jednotvárnosť a anonymita – podmienky, ktoré premohli mnohých ľudí. No v Božej škole jednotvárnosť a neznámosť vedú ku duchovnej dospelosti. Odkiaľ prišiel muž, ktorý mohol obstáť pred obrom? Z relatívnej neznámosti. Čo ho pripravilo, aby obstál pred obrom? Príprava vo dňoch jednotvárnosti.

Všetci chceme robiť veľké veci, poraziť Goliáša hneď na začiatku. Ale Božia príprava je úplne iná. Život veriaceho nie je život pochodu od jednej veľkolepej udalosti ku druhej. Znamená to zostávanie pri menších veciach, ku ktorým sme viazaní: vyučovanie v nedeľnej škole týždeň čo týždeň; príprava na biblickú hodinu každý týždeň; navštevovanie, povzbudzovanie, pasenie, staranie sa. Nič veľkolepé a nič výnimočné. Ale to je miesto, kde Boh nachádza svojich služobníkov, ktorí sú v Jeho čase hotoví a ochotní stretnúť sa s obrami a zvaliť – zoťať Goliášov.

Držte sa malých úloh, ktoré vám boli zverené. V Božej službe malé nikdy nie je podradné a vedie ku dôležitejšiemu. Tí, ktorí čakajú, aby urobili niečo veľkolepé, sotva kedy uskutočnia niečo malé.

Kristus po pravici (2)

P. Harding, Newton Stewart

Vyvýšená hlava (Efež. 1:20)

V veršoch 19–23 listu Efežanom 1.kapitoly, Pavel spája prejav Božej moci so vzkriesením a vyvýšením Krista. On prehlasuje, že vzkriesený Pán, teraz po pravici Božej, je vyšší nad akýkoľvek druh vlády a správy vo vesmíre; vyšší nad každé postavenie a hodnosť vo vesmíre; a nad každé meno vo vesmíre.

Tu je prvenstvo Krista spojené s „cirkvou, ktorá je Jeho telom." (v.22–23) Vzkriesený – Hlava Cirkvi – je absolutne prvý, majúc všetky veci pod Svojimi nohami. Hoci zatiaľ toto prvenstvo Krista v každej oblasti ešte nie je ukázané, bezohľadu na to, je pravdivé a bude plne ukázané v budúcnosti. V liste Efežanom je dôraz na to, čím je Cirkev Kristovi. V liste Kološanom vidíme, že všetka výživa a požehnanie prichádza do Cirkvi od vzkriesenej Hlavy. Hodnota a charakter života, ktorý je v Ňom – v Hlave, ktorý je prameňom, tečie ku každému údu Jeho tela: večný život a život víťazstva. (Kol. 2:19) Div prehlásenia v Efežanom 1 je, že jestvuje zmysel, v ktorom je Cirkev nevyhnutná pre Krista – „Jeho plnosť…". (v.23) Toto ohromuje myseľ a iste zajíma srdce, keď si ceníme, že skrze milosť a na podklade drahocennej preliatej krvi my, ktorí sme boli vinní hriešnici, sme dovedení do takého vzťahu. Ak je ten vzťah náš, iste musíme zariadiť svoje životy v súlade s ním a preukazovať našu vernosť „vyvýšenej Hlave" v každej časti nášho bytia.

Silnou príťažlivou silou pre veriaceho je Osoba po pravici Božej a uchvátenosť Ním samým zaistí víťazný kresťanský život.

Mocná príťažlivosť (Kol. 3:1)

V záverečných veršoch kapitoly 2 apoštol poukazuje, že veriaci zomreli s Kristom a boli smrťou navždy odrezaní od sveta. A to nie je všetko. V kapitole 3 apoštol ukazuje, že veriaci boli vzkriesení s Kristom, a tak vovedení do novej oblasti nebeského života, hoci sú ako jeho údy ešte stále na zemi. Plný význam týchto veršov je, že Božie dieťa má mať svoje srdce v nebi, kde je Kristus. Ako vyhnanec túži po domove, ako je šípka kompasu priťahovaná ku severu, tak má veriaci žiť pod príťažlivou mocou nebeských vecí. Silnou príťažlivou silou pre veriaceho je Osoba po pravici Božej. Apoštol vo verši 4. hovorí, že život veriaceho je Osoba – Kristus. Nielenže je pre nás nevyhnutný pre naše spasenie, ale aj pre naše šťastie a pre život svätosti a duchovnej spokojnosti. Vo vzrastajúcom poznaní vzkrieseného Krista je moc víťazstva. Kresťanský život nie je riadený v negatívnom zmysle, ale zamestnávaním sa Kristom. Pre Božie dieťa je Kristus všetkým a uchvátenosť Ním samým zaistí víťazný kresťanský život. Ak však pripomíname svojmu srdcu, že nie len Kristom môže byť obsadené a ešte stále praktizujeme hriech, nemôžeme rásť v Neho a meniť sa do Jeho podoby. Aby sa Kristov charakter v nás rozvíjal, potrebujeme intímnu blízkosť Kristovu a nemáme byť poznačení neposlušnosťou.

Drahocenný očistiteľ hriechu (Žid. 1:3)

Niet pochybnosti o tom, že 1.kapitola Židom patrí medzi veľké kapitoly v Novom Zákone vo vzťahu k osobe Krista. V počiatočných veršoch vidíme plnosť Jeho zjavenia; Jeho zvrchovanosť ako dediča; Jeho schopnosti ako stvoriteľa; Jeho majestát ako jas Božej slávy; dokonalosť Jeho osoby ako obraz Božej podstaty; Jeho dostatočnosť ako udržovateľa všetkého; a úplnosť Jeho diela na Golgote.

Pozorné zváženie týchto slávnych právd bude veľmi prospešné. Vo verši 3. Syn, posadiac sa po pravici Veličenstva, je spojený s dielom, ktoré uskutočnil na Golgote.

Pozorujeme najprv, že toto dielo očistenia bolo uskutočnené osobne – „Ním samým“. Nikto iný by nemohol dosiahnuť to, čo učinil On. Syn Boží sa osobne podujal k dielu vykúpenia a strpel všetky utrpenia a bolesti, zahrnuté do tohto diela. Po druhé, dielo očistenia bolo vykonané dokonale. On, ktorý poznal každý nárok Božieho Trónu proti hriechu, s každým z nich sa stretol na Golgote. Dokonalosť Kristovho diela je taká, že nielen hriešnikovi môže byť odpustené a môže byť ospravedlnený, ale je postavený aj základ, na ktorom Boh ešte uvedie „nové nebesia a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť“. (2.Pet. 3:13) Po tretie, dielo očistenia bolo dosiahnuté natrvalo; keď sa „On posadil“. Nikdy sa dielo nemusí zopakovať, lebo má večnú hodnotu. Dôkazom toho je, že je Pán Ježiš Kristus „po pravici Veličenstva na výsostiach“. Pri Jeho vystúpení „Pán prenikol nebesia“. (Žid. 4:14) „a vystúpil nad všetky nebesia“ (Efež. 4:10), takže je On teraz „vyšší nad nebesia“. (Žid. 7:26) Miesto označené v Žid. 1:3 je teda miesto zvrchovanosti. Iste potom, keď si spomenieme, čo všetko On zniesol za nás, skláňame sa v úcte a keď si ceníme, kde sedí, odpovedáme na všetky Jeho nároky na nás.

Budúci víťaz (Žid. 1:13)

V tejto kapitole máme Boha, ktorý hovorí v Synovi (v.1–2), o Svojom Synovi (v.3–4), za Svojho Syna (v.5–7) a Svojmu Synovi (v.8–14). V záverečnej časti vidíme, že Jeho Syn je:

1. Pán v božstve – „Tvoj trón, ó, Bože“ (v.8)
2. Pán vo zvrchovanosti – „nad tvojich účastníkov“ (v.9)
3. Pán stvoriteľsky – „Ty Pane … dielo tvojich rúk“ (v.10)
4. Pán večne – „ale ty vždy trváš“ (v.11)
5. Pán z podstaty – „ale ty si ten istý“ (v.12)
6. Pán v autorite – „tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh“ (v.13)

Ten, ktorý sedí po pravici Boha je Ten, ktorého cnosti sa nikdy nemenia, ktorého charakter sa nikdy nemení, ktorého kompetentnosť sa nikdy nezníži, ktorého vernosť nikdy nezlyhá, ktorého dokonalosti nikdy nevymiznú a ktorého nadvláda sa nikdy neskončí. Vo verši 13 máme znovu citovaný Žalm 110:1, ale tentoraz je to vo vzťahu k Jeho trónu. Vidíme nášho požehnaného Pána sedieť po pravici Boha len zatiaľ, kým Jeho nepriatelia nebudú všetci podrobení.

On je skutočne budúci víťaz. Jedného dňa sa vráti na túto hriechom postihnutú, spurnú zem ako Kráľ kráľov a Pán pánov a rozdrtí každý odpor. (Zjav. 19:11–21; 2.Tes. 1:7–10; 2:8) Vtedy budú Jeho nepriatelia položení za Jeho podnož; vtedy bude On vládnúť v spravodlivostvi. (Iz. 32:1) Konečným bude podrobenie všetkých vecí (Fil. 2:9–11), a nič tomu nemôže zabrániť.

No v súčasnosti je doba Jeho pohanenia na svete. Pravda je, že keď sa On zjaví v sláve, budeme ju zdieľať spolu s Ním a budeme kraľovať s Ním. Ale pamätajme, že je teraz našou prednosťou podieľať sa na Jeho pohanení. (Žid. 13:13) Nech nám je to na zahanbenie, ak to odmietame.

„Ale On donesúc jednu bitnú obeť za hriechy navždy sa posadil na pravici Božej.“ (Židom 10:12)

Nie si rád, že slovo navždy sa nachádza v tomto verši? A nie ste radi, že patrí k slovám „donesúc jednu bitnú obeť“. Niekoho by mohlo napadnúť, že ho odkazujeme na sedenie Pánove, ale to hovorí o inom, o tom, že Pán zanedlho povstane „Lebo sám Pán s veliteľským povelom … sostúpi z neba … A takto budeme vždycky s Pánom.“ (1.Tesal. 4:16) Keď zostupi, aby nás vzal hore, ďalšie „vždycky“ bude naše bývanie s Ním. Blahoslavená nádej!

Truhla a jej pomenovania – názvy (5)

T. Ratcliffe, Wimborne

TRUHLA TVOJEJ SILY (2.Par. 6:41; Žalm 78:61; 132:8)

V Žalme 78:61 hovorí žalmista o čase, keď Truhla Sily Hospodinovej bola v stáne v Síle, a keď pre porušenosť kňažstva Hospodin dovolil, aby Jeho Sila (Truhla) a jej sláva (krása) bola vzatá Filištínmi, ktorí si ju postavili do modlárskeho domu Dágona. Jedinečná sila Truhly, vyplývajúca z jej podstaty, spôsobila záhubu Dágona, lebo: „Kto obstojí pred jeho zúrivým hnevom? A kto povstane proti páli jeho hnevu? Jeho prchlivosť sa rozlieva jako oheň a skaly sa vyvracajú pred ním.“ (Náhum 1:6) Sedem mesiacov Filištíni držali Truhlu Sily Hospodinovej a zakúsili silu a moc Hospodina za jej zneužívanie a posmech. Na vtedajší stav Izraela bol smutný pohľad, lebo neexistuje zmienka, žeby sa boli pokúsili navrátiť Truhlu. Pritom si neuvedomovali, že sú bez nej zraniteľní pred svojimi nepriateľmi. Vďaka zvrchovanému Božiemu zásahu boli Filištíni donútení k tomu, aby Truhlu vrátili. Kiežby sme sa čím skôr naučili od samého Pána, z Jeho slov: „bezo mňa nemôžete nič robiť“ (Jána 15:5)!

Apoštol Pavel, pretože si bol trvale vedomý vlastných slabostí, mal pevné presvedčenie, že by vo svojej sile nemohol pokračovať v Pánovej službe. Po tom, ako dostal „osteň do tela“ mohol povedať, že sa Pánova „moc dokonáva v slabosti. Preto mám záľubu v slabostiach, aby prebývala na mne moc Kristova … lebo keď som slabý, vtedy som mocný.“ (2.Kor. 12:7–10) Len vtedy, keď poznáme a uznáme naše vlastné slabosti, môže nás Pán použiť a použije vo Svojej službe. Tak dlho, ako budeme spoliehať na vlastnú vnútornú silu (čo je slabosť pred Bohom), nebudeme nikdy Majstrovi prijateľní.

Aké vzácne sú záverečné slová Šalamúnove pri zasvätení chrámu; slová, ktoré sú zopakované v Žalme 132:8–9: „Povstaň Hospodine a idi na miesto svojho odpočinutia, ty a truhla tvojej sily. Tvojí kňazi nech oblečú spravedlivosť a tvoji svätí nech sa radujú v dobrom.“ (2.Par. 6:41) Chrám vyhliadal k budúcemu veku Tisícročného kráľovstva, v ktorom bude Všemohúci Boh odpočívať potom, čo zaistil Svojím zvrchovaným zásahom, aby sláva Kráľovstva a vesmíru bola sústredená na Jeho Milovaného Syna, na Truhlu Jeho sily. Všetci vykúpení v nebi sa budú spolu radovať a napĺňať siene neba večnou hymnou chvály (Zjav. 5:12).

Nakoniec, keď Šalamún umiestnil Truhlu v najsvätejšej svätyni, boli v nej len dve kamenné dosky, na ktoré Boží prst napísal zákon (2.Par. 5:10), čím sa potvrdzuje, že Božia vôľa bola oslávená a plne dosiahnutá v Jeho Synovi, vošla do odpočinutia a je zaistená jej nedotknuteľnosť na celú večnosť.

Posledná zmienka o Truhle v Písmach sa nachádza v Zjav. 11:19. Vtedy bude možné vidieť Truhlu Božej novej zmluvy s Izraelom na nebi a v tom čase to bude dostatočným svedectvom, že Boh nezabudol na Svoj ľud aj napriek páľave Jeho hnevu v Jeho súdoch nad nimi a svetom celkovo. Verný zostatok bude zachránený, aby vstúpil do svojho odpočinutia v zasľúbenej zemi ako to nádherne opisuje Micheáš 4:4–5: „Ale budú sedieť každý pod svojím viničom a pod svojím fíkom, a nebude toho, kto by prestrašil, lebo ústa Hospodina Zástupov hovorili.“ Ameň.

„Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravedlivosti.“ (2.Tim. 3:16)

Ako učenie Božie Slovo nám hovorí, čo je správne. Ako karhanie nám hovorí, čo je nesprávne. Ako naprávanie nám hovorí, ako sa napraviť. Ako výchovné káznenie nám vraví, ako sa zachovať od zlého. Naplň ním dnes svoje srdce.

Nadčasová pravda pre mladých veriacich

Matthew Cain

SMELOSŤ A PRESVEDČENIE

Len vtedy zistíte, čomu veríte, keď sa stretnete so spochybňovaním svojho presvedčenia. Keď počujete nový náhľad, keď vidíte rozdielne hodnoty, keď ste vysmiati pre to, čo ste doposiaľ držali, vtedy sa dve veci stanú zrejmé: 1) Čomu verím? a 2) Mám smelosť držať sa toho presvedčenia a ak je treba, tak zaujať stanovisko k tomu?

Máme očakávať, že sa stretneme s protivenstvom o základnej pravde o Bohu, Jeho evanjeliu a Jeho Slovu. Obyčajne nie je ťažko zastať sa Boha v ovzduší štyroch múrov budovy zhromaždenia. Ale keď vy, ktorí máte občianstvo nebeského kráľovstva, komunikujete so skutočným svetom, ste vyhnancom na nepriateľskom území. Dni sú zlé. (Efež. 5:16) Kráčate zemou falošných bohov. Podobáte sa Esteri. Máte smelosť, akú mala ona? (Kniha Ester 4:8 – 5:2)

Predmetom knihy Ester je Božia prozreteľnosť. Ale tento zvrchovaný Boh, ktorý nepotrebuje pomoc, si často volí ochotné, smelé nádoby na uskutočnenie Svojich zámerov. Takou bola aj Ester, takou ste aj vy, ak si zvolíte zastať sa Jeho záujmov.

Boh chcel vyslobodiť Svoj ľud od zamýšľaného bezbožného útoku nepriateľa. Ester dostala príležitosť pomôcť a využiť výsadu svojho postavenia na vyslobodenie iných. V prostredí ľudí, ktorí boli inak vychovávaní ako ona (niektorí z nich nenávideli to, čo ona predstavovala), sa Ester dostalo výzvy vykonať to, čomu verila. Vďaka Bohu, že bola Ester presvedčená o cene Božieho ľudu. Nazýva ich „môj ľud“ (7:34) a riskovala svoj život za nich. (4:16) To je smelosť. Máte vy presvedčenie o cene Božieho ľudu?

Vaše presvedčenie musí byť vaše (skvelé, ja viem). Ester sa určite učila zo vzoru a hodnôt jej vychovávateľa Mardochea. Tento muž mal smelosť stáť za tým, čo bolo správne aj vtedy, keď to nikto iný nerobil. A myslím tým „stáť“, lebo keď sa všetci ostatní zohýnali pred Hámanom, Mardocheus zostal stáť. Keď sa všetci ostatní klaňali preukazujúc úctu bezbožnému mužovi, Mardocheus mal smelosť zostať verný presvedčeniu, že taká úcta patrí len Bohu. Držiac sa presvedčenia z oddanosti Bohu môže byť niekedy aj osamelé postavenie. Tento svet bude na vás robiť nátlak, aby ste sa poklonili jeho modlám. Niekedy budete musieť stáť sami za Boha. K tomu bude treba smelosť. Keď Ester videla smelosť a presvedčenie Mardochea, to bolo skvelé … pre Mardochea. Ale keď bola Ester sama a nátlak bol na nej v „zlý deň“ (Efež. 6:13), prejavilo sa práve to, čo ona verila a čo si cenila ako hodné.

Niekedy to môže byť takto aj s vami. Pamätajte: „Boh nám nedal ducha bázne, ale moci“ (2.Tim. 1:7), tak majte smelosť a „vezmite na seba celú zbraň Božiu, aby ste mohli odolať v ten zlý deň a vykonajúc všetko stáť.“ (Efež. 6:13)

„Ale aj odo mňa nech je to preč, aby som zhrešil proti Hospodinovi tým, že by som sa prestal modliť za vás.“ (1.Samuela 12:23)

Toto povedal Samuel Izraelovi. Ale aké je to povzbudenie pre každého veriaceho rodiča. Otec a matka, máte Bohom zverenú zodpovednosť a výsadu, nielen učiť svoje deti Božím cestám, ale tiež verne podopierať každé z vašich detí na modlitbe pred Pánom. Nemôžete ich držať priviazané ku sebe, ale vďaka Bohu, môžete ich niesť na modlitbe – keď odídu z hniezda už či na štúdia alebo do práce, a majú sa stretávať so svetom, ktorý je proti všetkému tomu, čomu ste ich učili počas ich detstva. „Mnoho vládze modlitba spravedlivého (muža alebo ženy) pôsobiaca“. (Jakoba 5:16)

Títo traja muži

Reddy Blair

Druhá kniha Paralipomenon sa končí veľmi chmúrnou poznámkou. Kapitola 36 opisuje konečnú záhubu Jeruzalema a chrámu. Na konci verša 16 sa píše, „že už nebolo lieku“. To čo bolo veľa rokov prorokované, sa konečne odohralo s príchodom Božieho súdu na Jeruzalem. V súvislosti s týmto sa pozrime do proroka Ezechiela 14:12–23, kde sa nachádzajú štyri rôzne súdy: hlad, divá zver, meč a mor. V odseku Písma sú nám predstavení traja muži: Noach, Daniel a Job. Prorok prehlasuje, že keby boli v zemi v tom čase títo muži, neboli by schopní pomôcť a mohli by vytrhnúť len svoju dušu. Podobné podmienky sú zaznamenané aj v Jeremiáša 14 –15 a keď sa porovnajú s týmto oddielom, vidíme veľké podobnosti.

Noach kazateľ

Najprv sa pozrime na Noacha, ktorý žil pred potopou v prostredí veľkej bezbožnosti. On bol mužom, ktorý v týchto podmienkach chodil s Bohom. Bol kazateľom spravodlivosti predpotopnému svetu, ktorých duchovia sú teraz vo väzení. Pripravoval koráb pre záchranu svojho domu. Pracovala tu viera. Ale keby bol prítomný aj taký muž, ako bol Noach, nemohol by pomôcť v podmienkach opísaných u Ezechiela.

Daniel prorok

Ďalším spomenutým je Daniel. Žil v Babylone podobne ako aj Ezechiel, hoci v rozdielnych podmienkach. Ezechiel žil medzi zajatcami a Daniel sa pohyboval v kráľovskom paláci. Bol mužom, ktorý sa nechcel poškvrniť kráľovým pokrmom. Bol mužom modlitby napriek hrozbe, že bude uvrhnutý do jamy ľvov. Toto ho neodvrátilo od modlenia sa Bohu trikrát za deň. Bol mužom proroctva a jeho spisy sú chrbticou proroctva. Boh ho nazýva „muž veľmi milý“. No, keby bol býval v prostredí Ezechielovom, Daniel by nebol mohol pomôcť svojmu ľudu.

Job patriarcha

O Jobovi sa hovorí ako o priamom a dokonalom mužovi, ktorý sa bál Boha a chránil sa zlého. Bol mužom modlitby a bol kňazom vo svojej rodine, a obetoval obeti za nich. Stal sa predmetom satanovej žaloby. Boh povolil satanovi, aby sa dotkol tohoto muža, jeho imania, jeho rodiny, a jeho samého hrozným utrpením. Ale Job bol taktiež známy v trpezlivosti a pri konci svojej skúšky sa modlil za svojich troch priateľov, a znovu bol Bohom požehnaný. Napriek všetkému tomuto nebol by mohol zasiahnuť a pomôcť národu.

To, čomu sa učíme z tohoto je, že národ sám seba priviedol do takého stavu svojím hriechom a vzdialením sa od Boha, že ani tí najlepší z ľudí, keby boli tam, neboli by mohli pomôcť. Hriech je vážna vec, a následky, ktoré prišli na národ v tomto čase, boli neodvolateľné. Záhuba mesta a chrámu, odvedenie zajatcov, plač dlhých 70 rokov o tom svedčia. Na konci tohoto oddielu je lúč nádeje so zasľúbením poskytnutým zostatku, ktorý sa vráti späť.

Národy

V knihe proroka Ezechiela sa nachádzajú aj ďalšie kapitoly, v ktorých sa hovorí o Božom súde nad určitými národami pre ich stav a jednanie s Jeho ľudom počas ich súženia: Moáb, Edom, Filištíni a Amoniti. Boh bude súdiť Svoj národ, ale aj zlomyselné jednanie iných národov v okolí; tieto národy nezostanú nepotrestané.

Toto môže mať aj osobné uplatnenie dnes. Skutočnosťou je, že veriaci môže padnúť do hriechu s vážnymi následkami. Môže to mať postupný proces: pohľad, mimochodná poznámka alebo gesto môže začať celý sled udalostí, vedúcich ku katastrofe. Uvážte znovu, aké mal Izrael prednosti, ako to Pavel uvádza v liste Rimanom 9:4–5: „Ktorí sú Izraeliti, ktorých je synovstvo i sláva i smluvy i zákonodarstvo i svätoslužba i zasľúbenia, ktorých sú otcovia a tí, z ktorých pošiel Kristus podľa tela, ktorý je nado všetkým Boh, požehnaný na veky. Ameň.“

Izrael ako národ mal výsady. No jeho pád bol tak vážny, že ani modlitby troch najbohabojnejších mužov v dejinách Izra-

ela by ich neboli mohli obnoviť ku pokániu a užitočnosti pre Boha.

Poučenie z knihy Ezechiela 14 je, že výsady, dary a minulé skúsenosti samé v sebe neochránia pred pádom; hriech a vzďaľovanie sa sú vážne a nesú so sebou dlhé a trvalé následky na život veriaceho alebo zboru.

No, Boh je Bohom obnovenia a náprava je možná, ako to vidíme u Ezechiela 14:22–23: „A hľa, pozostane v ňom niečo uniklé … A potešia vás … a zviete."

Dobré zvesti z neba

SKLAMANÍ

Byť sklamaný nie je veľmi príjemný zážitok. Toto slovo sa v minulých mesiacoch hovorilo často. Vo svete atletiky sme často počuli tento výraz počas Olympijských hier v Londýne. Niektorí, ktorí očakávali medaily alebo prekonanie starých rekordov, vyjadrili myšlienky takto: „Tak som sklamaný … roky cvičenia, diéta, námaha a všetko márne … myslel som si, že som urobil dosť na to, aby som mal úspech … som zdeptaný." Do určitej miery môžeme súcitiť s tými, ktorí nedosiahli určený cieľ.

Mnohí žiaci boli tiež veľmi sklamaní, keď dostali výsledky svojich skúšok. Tieto výsledky, z ktorých sú sklamaní, znamenajú, že nebudú mať také možnoti v budúcnosti, ako si určili. Je srdcervúce mať také pocity, ale sú len dočasné a neskôr v živote sa môžu zmeniť. No byť sklamaný v otázke večných záležitostí, znamená niečo neznesiteľné a najvážnejšie, a je nenapraviteľné.

Keby sa vás opýtali, ako sa môžete dostať do neba, možno by ste odpovedali: byť dobrou osobou; byť nábožným; robením najlepšieho; pripojením sa a chodením do cirkvi a ďalšie také odpovede. Keby sa vás pýtali, aký je podklad pre takéto vaše odpovede, čo by ste povedali? Možno sa spoliehate na ľudskú filozofiu; možno na radu náboženského vodcu; na myšlienky vedcov, atď. Jestvuje len jeden podklad pre vieru a ním je Biblia – kniha, ktorá je Bohom vdýchnutá. Čo vraví ona o týchto veciach?

Čo si Boh myslí o našich dobrých skutkoch, ktoré sa nazývajú „našími spravodlivosťami"? „Lebo sme všetci jako nečistý, a všetky naše spravedlivosti sú ako ohyzdné rúcho." (Iz. 64:6) Môžu nás skutky uviesť do neba? „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil." (Efež. 2:8–9)

Aká žalosť, ak si ktokoľvek myslí, že smeruje do neba a zistí, keď už bude neskoro, že sa mýlil a namiesto slávy neba po celú večnosť bude v beznádeji ohnivého jazera. (Zjav. 20:15) Bude to sklamanie do takej miery, že už nikdy nebude možná náprava a zmena večného trápenia.

Je možné byť si istý, že smerujeme do neba? Všimnite si tú istotu v nasledujúcich veršoch Biblii: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho." (Jána 3:16–18) Keďže nie je možné urobiť Boha našim dĺžnikom, a tak Ho prinútiť, aby nás vzal do neba, vo Svojej láske a milosti On pripravil plán spasenia sám. „Lebo Kristus, keď sme boli ešte slabí, ešte za času zomrel za bezbožných … Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás." (Rim. 5:6,8)

„Boh v milosrdenstve poslal Svojho Syna na svet hriechom zničený,

Ježiš Kristus bol ukrižovaný, pre hriešnikov Pán Ježiš zomrel."

Milý čitateľu! Nedopusť, aby si bol sklamaný a zaisti si večné spasenie!

SLOVO PRAVDY

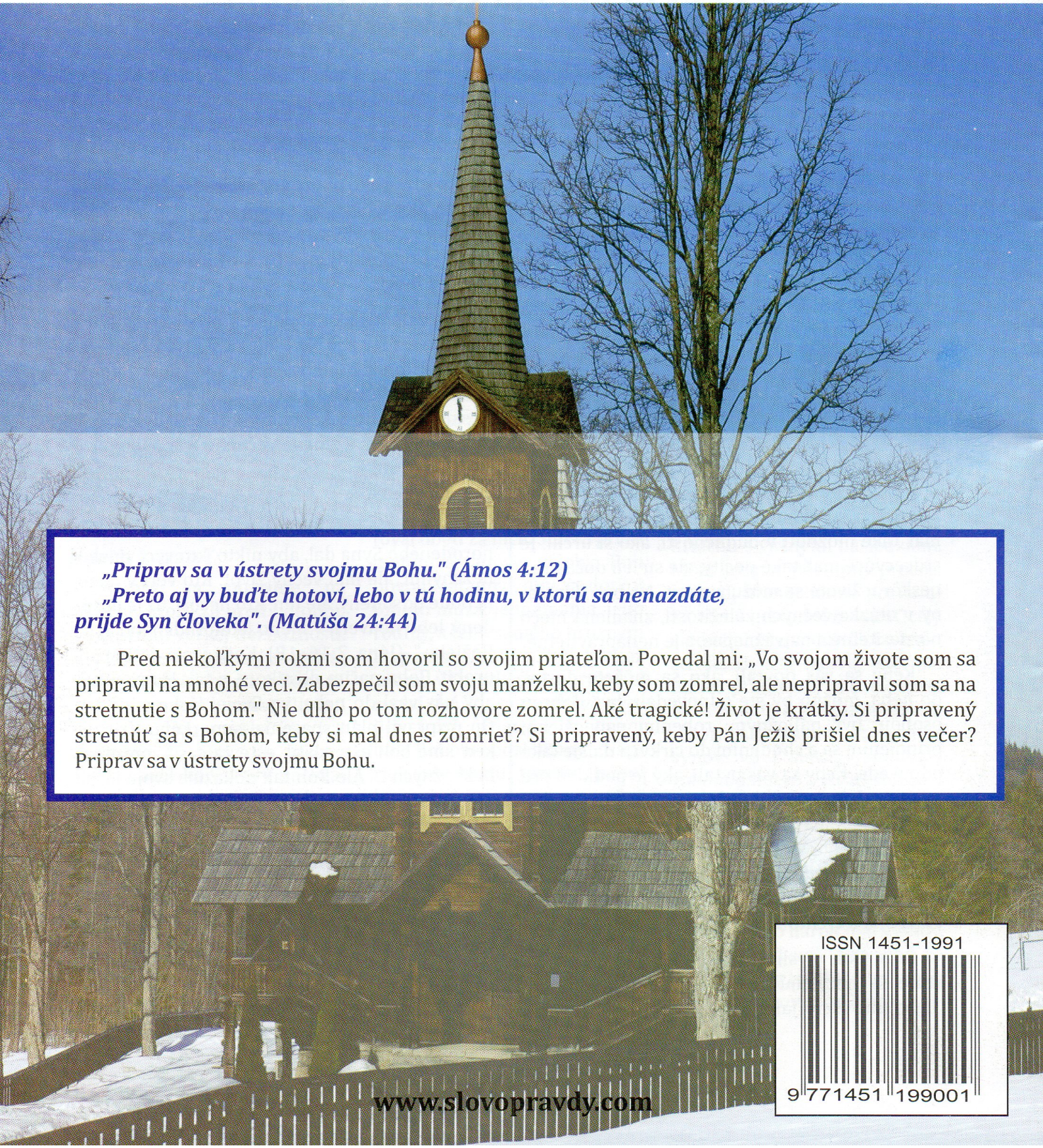

„Priprav sa v ústrety svojmu Bohu." (Ámos 4:12)
„Preto aj vy buďte hotoví, lebo v tú hodinu, v ktorú sa nenazdáte, prijde Syn človeka". (Matúša 24:44)

Pred niekoľkými rokmi som hovoril so svojim priateľom. Povedal mi: „Vo svojom živote som sa pripravil na mnohé veci. Zabezpečil som svoju manželku, keby som zomrel, ale nepripravil som sa na stretnutie s Bohom." Nie dlho po tom rozhovore zomrel. Aké tragické! Život je krátky. Si pripravený stretnúť sa s Bohom, keby si mal dnes zomrieť? Si pripravený, keby Pán Ježiš prišiel dnes večer? Priprav sa v ústrety svojmu Bohu.

ISSN 1451-1991
9 771451 199001

www.slovopravdy.com